

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார னு5108 ஸர்வத₄ரி னு ஆடி மீ20-ஆகஸ்ட்

க்₃ரந்த₂பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

4-8-08

மலர்-1

இதழ்-4

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணாணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।

श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।

श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்₃ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
அம்மாளைசார்யஸ்வாமியின் மங்களாஸாஸநம்	– 1-02
திருவரங்கச்சோலை	– 03-06
ஆண்டாளும் ஆதிவராஹனும்	– 07-08
விஷமும் அம்ருதமும்	– 09-10
கே ₃ ாதே ₃ ாபமாஷ்டகம்	– 11-16
ஸ்ரீரங்க ₃ ராஜஸ்தவம்	– 17-28
வரவரமுநிஸு ₃ சரிதசஷகம்	– 29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக் ₂ யாநங்கள்	– 33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக் ₂ யாநங்கள்	– 41-48

அன்பர்களே !

எம்பெருமானுக்கு என்னஆபத்து வருகிறதோ என்று அஞ்சுகின்ற குடியிலே, ஆழ்வார்கள் தஞ்சையலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளான ஆண்டாள் திருவாடிப்பூரத்தில் செகத்துதித்தபடியாலும், பாடியத்தோன் ஈடேறப் பார்வை செய்த யதிகட்கிறைவரான யமுனைத்துறைவரின் தோற்றத்தாலும் ஏற்றம் பெற்றது ஆஷாட₄ (ஆடி)மாதம்.

ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய ஞான, பக்திகளும் ஸ்தீர₄நமாக (பெண்ணொத்தாக) ஆண்டாளுக்கே வந்து சேர்ந்தது. ஆதலால் ஆழ்வார்களைவிட மிகுந்த ஞானமும், பக்தியும் தலையெடுத்தவளாகவிருந்தாள் நாச்சியார்.

நம்மாழ்வார் 'கடல்ஞாலம்' என்ற திருவாய்மொழியில் உபயவிபூதிநாதனான எம்பெருமானை அநுகரித்தார். திருமங்கையாழ்வார் 'வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கண்புரம் இடவகை கொள்வது யாம்' என்று அர்ச்சாவதார எம்பெருமானை அநுகரித்தார். ஆனால் ஆண்டாளோ பகவானை அநுகரிக்காமல் பாகவதர்களை (கோபிமார்களை) அநுகரித்தாள். பகவானுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினார்கள் ஆழ்வார்கள். பாகவதர்களுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினாள் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி. திருமாலைத் தெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஆசார்யரான பெரியாழ்வாரையே தெய்வமாகக்கொண்டவள் ஆண்டாள். ஆண்டாளுடைய பெருமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டப் போமோ?

இனையாழ்வாரை நம் தரிசனத்திற்கு முதல்வராக்கவேண்டுமென்று பேரருளாளனி டத்தே ப்ரபத்தி பண்ணி, ஸ்ரீராமானுஜரை தர்சநநிர்வாஹகராக்கியவர் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார். இவருடைய ஸ்தோத்தரத்தைக் கேட்டன்றே திருவரங்கத்திற்கு வந்தார் எதிராசர். ஆளவந்தாரோடு நாலுநாள் கூடியிருந்தேனே யானால் பரமபதத்திற்கே படிகட்டியிருப்பேன் என்பராம் எம்பெருமானார். அப்படிப்பட்ட பரமாசார்யரின் பெருமை நம் மனஸ்ஸுக்கு எட்டப்போமோ?

அடியேனுடைய ஞானாசிரியர்களுள் ஒருவரான கோயில் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. நரலிம்ஹாசார்யஸ்வாமிக்கு இந்த ஆடி விசாகத்தன்று 81 திருநகூத்தரம் பூர்த்தியாகிறது. இச்சமயத்தில் ஸ்வாமியின் திருவடிகளில்

கர்க்கடே து விஸாக₂யாயாம் ஜாதம் ந்ருஸிம்ஹதே₃ஸிகம் |

ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தபுத்தரம் வந்தே₃ஹம் ஸஜ்ஜநாஸ்ரயம் | |

என்ற தனியனை ஸமர்ப்பித்து நிற்கிறேன். இந்த ஸ்வாமியின் கட்டுரையொன்று இம்மலரை அலங்கரிக்கிறது.

ஸ்ரீரங்கஸ்தவவ்யாக்யானம் புரியவில்லை என்று சில வாசகர்கள் தெரிவித்திருந்தனர். அதனால் இம்மாத இதழிலிருந்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கண்ணன் ஸ்வாமி எழுதிய எளிய உரையும் வெளியிடப்படுகிறது. ....ஆசிரியர்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தகுரவேநம:

திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள்

ஸ்ரீ.உவே.ஸௌம்யநாராயணசார்ய ஸ்வாமியின் மங்களாஸாஸநம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் நம்மாழ்வாரை ‘அருள்மாறன்’ என்று கொண்டாடினார். பகவத்க்ருபை, ஆழ்வார்க்ருபை இவ்விரண்டினுள் எதற்கு ஏற்றம் அதிகம் என்றால், ஆழ்வார்க்ருபைக்கே ஏற்றம் அதிகம். திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாடியருளினார் ஆகையால், ஆழ்வாருடைய அருளே மிகச்சிறந்தது. அதுமட்டுமா அருளினார்; திருவாய்மொழியோடு திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி ஆகிய மூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களையும் அருளினாரே; அது மட்டுமா? நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தங்களையும் தமது இன்னருளாலே நமக்கு நல்கியவர் நம்மாழ்வாரே. நாதமுனிகளுக்கு நாலாயிரமும் அருளியவர் நம்மாழ்வார்தானே. ஆக, இவ்வுலகில் அனைவரும் கொண்டாடும்படியாக நம்மாழ்வார் க்ருபையே விஞ்சிநிற்கிறது. ஆகவேதான் நம்மாழ்வாரை ‘அருள்மாறன்’ என்று கொண்டாடினார் மாமுனிகள்.

இப்படி வைபவம் படைத்த நம்மாழ்வாரின் திருவுள்ளத்தையே தானுகந்த உறைவிடமாக எண்ணினான் எம்பெருமான். ஸர்வேஸ்வரனே தம் இதயத்தில் இடம்தேடி வரும்படியான ஏற்றம் படைத்தவர் நம்மாழ்வார். ஸ்ரீவேதாந்த தேஸீகர் வரதராஜ பஞ்சாஸ்த் 21ஆவது ஸ்லோகத்தில் “அத்திகிரிப் பெருமாளே! தேவரீருக்கு வாஸஸ்தானங்கள் பல உள. திருப்பாற்கடலில் மிகப்பெரிய க்ருஹம் விளங்குகின்றது. பரமபதத்தில் மிகவுயர்ந்த திருமாமணிமண்டபம் உள்ளது. இத்தகைய திவ்யஸ்தானங்கள் விளங்கும்போது ஒவ்வொருவருடைய ஸரீரத்திற்கு உள்ளே மிகச்சிறிய ஹ்ருதயகுகையை உறைவிடமாகக் கொண்டுள்ளீரே!” என்று ஆஸ்சார்யப்படுகிறார். சாதாரண மனிதரின் இதயத்தினுள்ளேயே எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் உறைகின்றான் என்றால், நம்மாழ்வாரின் ஹ்ருதய கமலத்தில் அவன் பரமஸந்தோஷத்துடன் வீற்றிருப்பது பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

பெரியதிருவந்தாதியில் ‘கல்லும் கனைகடலும்’ (68) என்ற பாசுரம் மிகவும் அப்புதமான பாசுரம். எம்பெருமான் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடே ஆழ்வார் நெஞ்சிலே புகுந்தானாம். எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு திருமாமணிமண்டபம் போல் மிகவுயர்ந்த வாஸஸ்தானமாகிவிட்டதாம். திருமலை, திருப்பாற்கடல், பரமபதம் முதலான திவ்யதேஸங்களில் இருப்பை மறந்து ஆழ்வார் நெஞ்சைத்தவிர வேறொன்றை அறியாதவனாகிவிட்டானாம். ‘நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தை விட்டு நீங்கேன்’ என்று ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாகக் குடிகொண்டுவிட்டானாம் எம்பெருமான்.

சாதாரணமாக நாம் இரக்கம் காட்டவேண்டியசூழ்நிலை ஏற்பட்டால் ‘ஐயோ பாவம்!’ என்று சொல்லுவோம். அந்த ரீதியில், ஆழ்வார் இப்பாட்டில்
www.srivaishnavan.com 4-8-20008

திருவரங்கச்சோலை

(கோயில் வித்யுவான் ஸ்ரீ உ.வே.நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

வண்டினம் முரலும் சோலை மயிலினம் ஆலும் சோலை
கொண்டமீதணவும் சோலை குயிலினம் கூவும் சோலை (திருமலை.14)

இப்பாசுரத்தில் கண்டுள்ள வண்டு, மயில், மேகம், குயில் போன்ற பத்யங்கள் மாமுனிகளையும் அரங்களையும் குறிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

வண்டினம் முரலும் சோலை

1. நம்மாழ்வார் எம்பெருமானை வண்டாகக் கொண்டார். “தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு” என்பது அவர் திருவாக்கு.
2. மலர்கள் வண்டுகளின் வரவை எதிர்பார்த்து வாசனையை திசைதோறும் வீசிநிற்கும். அதுபோலே, ஆழ்வாரும் ஆர்வற்றிருக்க அவரின் முன்னம் பாரித்து, தான் அவரை முற்றப்பருகினான்.
3. ஆறு கால்களைப்பெற்றுள்ள வண்டுகளுக்கு “ஷட்பத்ய:” என்று பெயர். ப₄க₃வச்ச₂ப₃த₃வாச்யனான எம்பெருமானிடத்திலும் ‘ப₄க₃:’ என்று சொல்லப்பட்ட ஆறு அரும்பண்புகள் உள்ளன. அவையாவன—

(அ) ஞானம் — எப்பொழுதும் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே ஸமயத்தில் தானாகவே உள்ளபடி அறிதல்.

(ஆ) ப₃லம் — ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வபத்யார்த்தங்களையும் ஸ்ரமமின்றி த₄ரிக்கும் ஆற்றல்.

(இ) ஐஸ்வர்யம் — ஸர்வபத்யார்த்தநியமநஸாமர்த்த்யம்.

(ஈ) வீர்யம் — ஜக₃த்துக்கு உபாத்யானகாரணமாய் இருக்கச்செய்தேயும் அவிக்காரனயிருக்கை.

(உ) ஸக்தி — அக₄டிதக₄டநாஸாமர்த்த்யம்

(ஊ) தேஜஸ் — எதற்கும் ஸஹகாரியை அபேக்ஷியாதிருக்கை.

4. லக்ஷ்மீ கல்பலதோத்துங்க₃ ஸ்தநஸ்தப₃கசஞ்சல: |

ஸ்ரீரங்க₃ராஜ₄ருங்கே₃ராமே ரமதாம் மாநஸாம்பு₃ஜே | (ர,ஸ்த.1-10)

திருமகளாம் கற்பகக் கொடியின் வாராளுமிளம் கொங்கையாம் பூங்கொத்தில் சுழன்றுவரும் அணிஅரங்கன் என்னும் மணிவண்டு அடியேன் உள்ளக்கமலத்து அமர்ந்து களித்திருக்க.

மாமுனிகள் வண்டு

1. வண்டுகளுக்கு வடமொழியில் த்விரேப₂: என்று ஒரு பெயருண்டு. அதாவது இரண்டு ‘ர’ எழுத்துக்களைத் தன் பெயரில் கொண்டுள்ளது— ப₄ரமர: என்பது. இதேபோல் வரவரமுனி என்ற பெயரிலும் இரண்டுரேப₂ம் உள்ளன.

2. மாமுனிகளை அடிபணிந்த சான்றோர் பலரும் பலவிடங்களிலும் இவரை வண்டு என்று கொண்டாடியுள்ளனர்.

ப்ரதிவாதி₃ப₄யங்கரம் அண்ணாவின் வரவரமுநிஸதகம்.

ராமாநுஜார்யசரணம்பு₃ஜசஞ்சீகம்

ரம்யோபயந்த்ருயமிநம் ஸரணம் ப்ரபத்₃யே || (1)

எம்பெருமானார் திருவடித்தாமரைகளில் பதிந்த வண்டாகிய மாமுனிகளை சரணமடைகிறேன்.

மஹத₃ாஹ்வயபாத₃பத்₃மயோ:

மஹது₃த்தம்ஸிதயோர்மது₄வ்ரதம் | (43)

மஹான்களின் ஸிரோபு₄ஷணமான பேயாழ்வார் திருவடித்தாமரைகளில் படிந்த வண்டாகிய மாமுனிகளை.

ஸட₂ாராதிபூம்த்₃வத₃நஸரஸீஜாதமிஹிர:

ததீ₃யஸ்ரீபாத₃ாம்பு₃ஜமது₄கர: தஸ்ய வசஸாம் | (53)

மாமுனிகள் நம்மாழ்வார் திருவடித்தாமரைகளில் படிந்தவண்டு.

தமநுதி₃நம் யதீந்த்₃ரபத்₃பங்கஜப்₄ருங்க₃வரம்

வரமுநிமாஸ்ரயாஸய விஹாய தத₃ந்யருசிம் || (85)

எம்பெருமானார் திருவடித்தாமரைகளில் படிந்த வண்டாகிய மாமுனிகளை நெஞ்சே ஆஸ்ரயி.

ஆழ்வார் புட்பாகனிடம் தூதுநல்கிவிடும் புள்ளினங்களுக்கு உள்பொருள் அருளிச்செய்துள்ளார் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்

“என்பெறுதி என்ன ப்₄ரமியாது உள்ளத்து ஊறிய மது₄வ்ரதமாய் தாமதுவாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்₃ரணித்து”(ஆ.ஹ் 152)

வண்டுகள் வகுளம் முதலிய மலர்களின் ஸாரமாம் தேனைப் பருகுதல் இயல்பே. அதுபோன்று மாமுனிகளும் வகுளாப₄ரணரான நம்மாழ்வார்தம் சொல் மாஸையின் ஸாரத்தை க்₃ரணித்தவர். திருவாய்மொழியின் ஸாரமான திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்தமையின் இது இனிது உணரப்படும். “மன்னிய சீர் மாறன் கலை உணவாகப் பெற்றோம்’ என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்துள்ளார்.

மயிலினம் ஆலும் சோலை

ப்ரலயஸமயஸுப்தம் ஸ்வம் ஸரீரைகதே₃ஸம்

வரத₃! சித₃சித₃ாக்₂யம் ஸ்வேச்ச₂யா விஸ்த்ருணந: |

க₂சிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்ய தூ₄ந்வந்

அநுஸிகி₂நி ஸிகீ₂வ க்ரீ₃ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் || (ர.ஸ்த..2-44)

பேரருளாள! தோகை விரிக்கின்ற பொறியார் மஞ்ஞை,பேடை மயில் முன் அணிமாநடம்பயின்றருடுவது போன்று, ஊழிக்காலத்து உறக்கம் கொண்டவை போல் நின் திருவுடம்பில் ஒருகூறும் ஒன்றிநின்ற திரிவனவும் நிற்பனவுமாவமவற்றை

மழுங்காத ஞானத்தினால் பல்வகைப்பெருவிறல் உலகமாய்ப் பரப்பி திருமடந்தை முன்பே நீ விளையாடுதி.

கருவிலே திருவுடைய ஸ்ரீபராஸரபுட்டர் அரங்கமேய மாயனை தோகைமாமயிலாக உருவகப்படுத்தியுள்ளார்

மயில் தன் உடலில் அடங்கிய கலாபத்தை விரிப்பது போன்று மாமுனிகளும் தமது திருவுள்ளத்தில் கிடந்த கலைகளை வ்யாக்யாநம் அருளும்போது விரித்துச் சிறந்தனர். மயில்கள் ஆலித்தல், அழைத்தல் போன்று மாமுனிகளும் முகில்வண்ணனை கண்ணூரக்கண்டுகொண்டு ஆட்டமேவி அலந்தழைத்து அயர்வெய்திய மெய்யடியாராவார்.

அந்தஸ்வாந்தம் கமபி மது₄ரம் மந்த்ரமாவர்தயந்தீம்
உத்₃யத்₃பு₃ஷ்பஸ்திமிதநயநாம் உஜ்ஜிதாஸேஷவ்ருத்திம் |
வ்யாக்யாக₂ர்ப₄ம் வரவரமுநே! த்வந்முக₂ம் வீக்ஷமாணம்
கோணே லீந: க்வசிதனுரஸௌ ஸம்ஸத₃ம் தாமுபாஸ்தாம் ||
(எறும்பியப்பாவின் வரவரமுநி ஸதகம் 46)

மனத்துக்குள் ஏதோ ஒரு இனிய மந்த்ரத்தை உருச்செய்வதும், கண்ணீர்ப் பெருக்கால் நிலைத்து நின்ற கண்களை உடையதும், எல்லாத்தொழில்களையும் விட்டதாயுள்ள மாமுனிகளே! வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்யும் தேவரீருடைய முகத்தை வைத்தகண்வாங்காது பார்க்கும் கே₃ஷ்ப₂யை ஒருமூலையில் மறைந்து நின்று இச்சிறியேன் அநுப₄விக்கட்டும்.

கொண்டல்மீதணவும் சோலை

கண்டவர்சிந்தை கவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கனைக் கொண்டல் என்று கொண்டாடுகிறார் ஸ்ரீபராஸரபுட்டர்.

ஸிஞ்சேதி₃மஞ்ச ஜநம் இந்தி₃ரயா தடித்வான்
பூ₄ஷாமணித்₃யுதிபி₄ரிந்த₃ரத₄நுர்த₃த₄நா: |
ஸ்ரீரங்க₃த₄மநி த₃யாரஸநிர்₄ரத்வாத்₃
அத்₃ரௌ ஸயாலூரிவ ஸீதலகாளமேக₄: || (ர.ஸ்த. 1-82)

பூமன்னுமாதென்னும் மின்னிற்பொலிவதாய், இழைபலவற்றில் பதித்த பன்மணிகளின் ஒளியாகிற ககன வில் ஒன்று ஏந்தியதாய், நல்லருள் என்னும் நீர் நிரம்பப்பெற்றமையான் திருவரங்கப்பெருநகருள் வரைமேல் (அநந்தனென்னும் அணிவிளங்குமுயர் வெள்ளையணையைமேவி) பள்ளிகொள்ளுவதான குளிர்ந்துறைகின்ற கார்முகில் அடியேனையும் நனைத்தருள்க.

இதனை அடியொற்றி தி₃வ்யகவி பிள்ளைப்பெருமாள்ஐயங்கார்

காவிரிவாய்ப் பாம்பணைமேல் கருமுகில் போல் கண்வளரும் கருணைவள்ளல்
பூவிரியும் துழாயரங்கர் பொன்னடியே தஞ்சமெனப் பொருந்தி வாழ்வார்
யாவரினும் இழிகுலத்தோரானாலும் அவர் கண்டீர் இமையா நாட்டத்
தேவரினும் முனிவரினும் சிவன் அயன் என்ற இருவரினும் சீரியோரே.

(திருவரங்கக் கலம்பகம் 100)

தம் ப்ரபந்நஜநசாதகாம்பு₃த₃ம்

என்று மாமுனிகளையும் முகிலெனவே போற்றினர் பெரியோர். கைம்மாறு கருதாது
மழை பொழிந்து உலகினை உய்விக்கும் முகில், வண்மையில் சிறந்தது தானே.

குயிலினம் கூவும்சோலை

கயல்துளு காவிரி சூழ் அரங்கனைக் குயில் என்றது நிற ஒற்றுமை ஒன்றினால்
அன்று. குயிலுக்கு வடமொழியில் ‘வநப்ரிய:’ என்று ஒரு பெயர் உண்டு. சோலையில்
விருப்புடையது என்று இதற்குப்பொருள். அரங்கனும் வநப்ரியனே ஆவான்,
“ஆராமம் சூழ்ந்த அரங்கத்தில்” இருப்பதால்.

குயில் மா (மரம்) ஏறி மிழ்றும் இயல்புடைத்தாதலின் ‘மா’ வினிடத்தில்
அதற்குள்ள பெருவிருப்பு உணரப்படும். அரங்கனே எனில் “அல்லி மலர் மகள்
போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும் அம்மான்” என்றபடியே “மா” வினிடத்து
(திருமகளிடத்து) பேரன்புடையவன்.

குயில் பஞ்சமஸ்வரத்தில் இனிமையாகப் பாடவல்லது. ‘ப₄ரதப்₂பஞ்சமோ
வேத₃:’ என்று மஹாப₄ரதம் புகழ்பெற்றது போல் ஐந்தாம் மறை என்னும் படியான
ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்த மாமுனிகள் குயிலினை ஒப்பர்.

மேலும், மாமுனிகள் பஞ்சமோபாயத்தை உணர்த்தி அருளியவர்.

ஸ்வைராலாபை₄: ஸுலப₄யஸி தத்பஞ்சமோபாயதத்த்வம்

(எறும்பியப்பாவின் வரவரமுனி ஸதகம் 11)

குயில் பரப்₄ருதம். மாமுனிகளும் பராபி₄மாநத்தில் (எம்பெருமானாரின்
அபி₄மாநத்தில்) ஒதுங்கியவர்.

ஸ்ரீராமாயணஸாரம்.

யாந்தி ந்யாயப்ரவ்ருத்தஸ்ய தீர்யஞ்சோ஽பி ஸஹாயதாம் |

அபந்த₂நம் து க₃ச்ச₂ந்தம் ஸோத₃ரோ஽பி விமுஞ்சதி ||

ந்யாயமானவழியில் செல்பவனுக்கு விலங்குகளும்கூட உதவிசெய்யும்.
தவறான பாதையில் போமவனை உடன்பிறந்த ஸஹோதரனும் கைவிடுவான்.
அறவழியில் சென்றான் ராமன். ஆதலால் அவனுக்கு குரங்குகளும், கரடிகளும்
உதவிசெய்தன. தவறான பாதையில் போன ராவணனை உடன்பிறந்த
விபீஷணனும் கைவிட்டான். ஆதலால், அறவழியிலேயே நாம் செல்ல
வேண்டும். இதுவே ஸ்ரீராமாயண ஸாரமாகும். இந்த ச்லோகத்தை புத்தூர்
ஸ்வாமி பலமுறை கூறக்கேட்டிருக்கிறோம். ...ஆசிரியர்.

ஸ்ரீமத்யை கோதாயை நம:
ஆண்டாளும் ஆதிவராஹனும்
(ஆசிரியர்-ஆர்.ரகுராமன்)

திருப்பாவைஜீயரான எம்பெருமானாருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களிலே ஒருவரான அந்தாழ்வான் ஆண்டாள்விஷயமாக நான்கு ச்லோகங்கள் அருளிச் செய்துள்ளார். அதுவே கோதாசது:ச்லோகீ என்று குலாவப்படுகிறது. அதிலே ஒரு ச்லோகம்-

கல்பாதெள ஹரினா ஸ்வயம் ஜநஹிதம் த்ருஷ்ட்வைவ ஸர்வாத்மநாம்
ப்ரோக்தம் ஸ்வஸ்ய ச கீர்த்தநம் ப்ரபத்யநம் ஸ்வஸ்மை ப்ரஸௌநார்ப்பணம் |

ஸர்வேஷாம் ப்ரகடம் வித்யாதுமநிஸம் ஸ்ரீதந்விநவ்யே புரே

ஜாதாம் வைதீகவிஷ்ணுசித்ததநயாம் கோத்யாமுத்யாராம் ஸ்தும: ||

என்று. ச்வேதவராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே வராஹாவதாரமெடுத்த எம்பெருமான் (பூமிப்பிராட்டியினால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாய்), சேதநர்கள் உய்வுபெறவேண்டுமென்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி மூன்று உபாயங்களைக் கூறினாம். ஒன்று திருநாமஸங்கீர்த்தனம். மற்றொன்று ப்ரபதனம். மற்றொன்று புஷ்பார்ச்சனம். வாயாலே எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைப்பாடுவது, மனத்தாலே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே தஞ்சம் என்று நினைப்பது, பூக்களைக்கொண்டு அவனுக்கு அர்ச்சனை செய்வது. திருநாமஸங்கீர்த்தனம் வாசிகமான வ்யாபாரம் (வாயினால் செய்யப்படும் செயல்). ப்ரபதனம் மாநஸிகமான வ்யாபாரம் (மனத்தாலே செய்வது). புஷ்பார்ச்சனம் காயிக வ்யாபாரம் (உடலால் செய்வது). ஆக, மனம், மொழி, மெய் என்கிற கரணத்ரயத்தாலும் (முக்கரணங்களாலும்) செய்யவேண்டிய வ்யாபாரத்ரயத்தை (மூன்று செயல்களை) பூமிப்பிராட்டிக்கு உபதேசித்தான் எம்பெருமான். வராஹநாயனாரிடத்திலே சிஷ்யையாகவும், தாஸியாகவும், பக்தையாகமிருந்து தாம் கேட்ட அர்த்தவிசேஷங்களைத் தன்னுடைய அநுஷ்டானத்திலே காட்டுவதற்காகவே 'ஜாதாம் வைதீக விஷ்ணுசித்த தநயாம்' என்று த்விஜ(அந்தணர்) குலதிலகரான பெரியாழ்வாருக்குப் பெண்பிள்ளையாக வந்தவதரித்தனள்.

குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் தானும் ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் தாயைப் போலே பூமிதேவியானவள் ஆண்டாளாகப் பிறந்தனள். வராஹப் பெருமானிடம் தாம் கேட்டதை அனைவருக்கும் வெளிப்படுத்துவதற்காகத் திருப்பாவை பாடினாள். பாடினால் வீடு (மோகஷம்) என்றான் வராஹன். ஆதலால் திருப்பாவையில் 13 பாசுரங்களில் எம்பெருமானைப் பாடவேண்டுமென்று காட்டினாள். அவன் சொன்ன மூன்று வார்த்தைகளையும் 'மாயனைமன்னு' என்று தொடங்கும் ஐந்தாம் பாசுரத்தில் 'தூமலர்தூவித் தொழுது, வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க' என்று காட்டியருளினாள்.

திருப்பாவையில் மட்டுமல்லாமல் நாச்சியார் திருமொழியிலும் ஆண்டாள் வராஹனின் வார்த்தையை வெகுவாக மெச்சுகிறாள். மெய்ம்மைப்பெரு
www.srivaishnavan.com 4-8-20008

வார்த்தையான க்ருஷ்ண சரமச்லோகத்தைக் காட்டிலும், கொல்லையரக்கியை முக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல் எனப்படும் ராமசரமச்லோகத்தைக் காட்டிலும் மானமிலாப்பன்றியான வராஹனின் வார்த்தைகளே, எவ்வளவு முயன்று என் நெஞ்சை விட்டுப் பேர்க்கப் பார்த்தாலும் பேரமாட்டாதவை என்கிறார்.

பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டொருநாளர்
மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாம்
தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்
பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே.

என்பது பாடவல்ல நாச்சியாரின் பாசரம். இப்பாசரத்தில் எம்பெருமானை 'மானமில்லாப்பன்றி' என்கிறார் ஆண்டாள். 'மானமிலாப்பன்றி' என்பதற்குப் பொருள் யாதெனில், 'அபி₄மானம் இல்லாத' என்று பொருள். அபி₄மாநம் என்றால் கர்வம், அஹங்காரம். மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவனான எம்பெருமான், தான் பெரியவன் என்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் நம்மைக் காப்பதற்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு பன்றியாக வந்ததால் அவனை 'மானமிலாப்பன்றி' என்கிறார். 'நானே அனைவரையும் நியமிப்பவன், ஈசுவரன் என்று பெயர் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரன்' என்ற கர்வம் பன்றியாகத் தோன்றிய அப்பெருமானுக்குக் கிடையாது.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே மாயமாக வந்தான் மாரீசன். சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்திலே ஸீதை 'அம்மாளைப் பிடித்துத் தாரும்' என்றார். அம்மான் (ஸ்வாமியான ராமன்) அருகில் இருக்கச் செய்தே அம்மான் மறியை (தொலைவிலுள்ள மான் குட்டியை) ஆசைப்பட்டாள். ஸீதையிடத்தில் அன்பினால் கட்டுண்ட ராகவன் சிலை (வில்) பிடித்து வேகமாக எழுந்தருளினான். அப்போது இளையபெருமாள் (இலக்குவன்) ராமபிரானைத் தடுத்து நிறுத்தி 'ராமா! இது பொன்மானல்ல; பொய்மான். இது உண்மையான மானாக இருக்குமே யானால் மற்ற மான்கள், இந்த மான் அருகில் வந்தவுடன் பயந்து ஓடுவானேன். ராகுஸன் ஒருத்தன் மான் உருவத்தில் வந்திருக்கிறான். அவனுடலிலிருந்து ராகுஸ க₄ந்த₄ம் (மணம்) வீசுகிறது. அதனாலேயே மற்ற மான்கள் அந்தமானைக் கண்டு மிரண்டு ஓடுகின்றன' என்றான். மாரீசன் மாயமாக வந்த காலத்திலே அவனுடம்பிலே ராகுஸ கந்தம் வீசியதுபோலே வராஹநாயனருடைய திருமேனியிலே ஸர்வேசுவரத்வ கந்தம் வீசுமோ எனில் வீசாது. இது அவதாரத்திலே வராஹப்பெருமானுக்குண்டான மெய்ப்பாடு. மற்ற பன்றிகளும் 'நம்மினம்' என்று நினைக்கும்படியன்றே இவன் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். மற்ற காட்டுப்பன்றிபோலே முத்தக்காசு எனப்படும் கோரைக்கிழங்கையே விரும்பி அமுதுசெய்யும்படியிறே அவன் தன்னைத் தாழ்விட்டான் என்று, இந்த வராஹனின் எளிமையில் ஈடுபட்டாள் ஆண்டாள். இப்படி அடியார்களுக்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டமையினால் தேசுடைய தேவனான அவன். தேஜஸ்ஸையுடைய தெய்வமான வராஹனின் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சிலிருந்து பேர்க்கவும் பேராதவை என்கிறார் நாச்சியார். அப்படிப்பட்ட ஆண்டாளுடையவும், ஆதிவராஹனுடையவும் அருளுக்கிலக்காகி அடியார்கள் அனைவரும் ஆநந்தத்தை அடைவார்களாக.

விஷமம் அம்ருதமம்

எம்பெருமான் திருவுள்ளம் உகக்க வேண்டுமென்பதற்காக, நாம் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். நம்முடைய ஆநந்தத்திற்காகவோ, ப்ரதிபலனை எதிர்பார்த்தோ கைங்கர்யம் செய்யக்கூடாது. 'தேஹி மே த்ரூத்ரம் தே' [நீ எனக்குக் (அதைக்)கொடு, நான் உனக்கு (இதைத்) தருகிறேன்] என்று பேரம் பேசினால் பகவானுடைய திருவுள்ளம் புண்படும். ஒருபயனை அடையவேண்டுமென்பதற்காக ஓர் உபாயத்தை அநுஷ்டித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது. குழந்தைகளான நமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம், தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணனே நல்குவான்.

'விஷம்' என்றால் உயிர்க்கொல்லி. 'அம்ருதம்' என்றால் சாவாமல் காக்கின்ற உயர்ந்த தேவருணவு என்று நாம் நினைக்கிறோம். பகவானுக்கு எது விஷம், எது அம்ருதம் தெரியுமா? ஒரு ப்ரஸாதத்தை நாம் பகவானுக்குக் கண்டருளப்பண்ணுகிறோம். ஒரு வஸ்துவை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறோம். அந்த வஸ்துவினிடத்திலே நமக்கும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் வேண்டும் என்று நினைவில்லாமல், எம்பெருமானுக்கே என்று நினைத்து ஸமர்ப்பித்தால் அதனை அம்ருதமாகவே ஏற்கிறான் பகவான். அதில் நமக்கும் பங்கு வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டானால் அது பகவானுக்கு விஷம் போலாகிவிடும். ஸந்நிதியில் பகவானுக்கு இரண்டுபடி சர்க்கரைப் பொங்கல் ஸமர்ப்பிக்கும்போது இதில் நமக்கு ஒருபடி ப்ரஸாதம் வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே ஸமர்ப்பித்தால், அந்த ப்ரஸாதத்தை பகவான் விஷம் போல் கருதுவான்.

பூதனையானவள் தன்னுடைய முலைகளில் விஷத்தைச் சேர்த்து வைத்தபோது 'இந்த விஷமானது என்னை முடித்துவிடக்கூடாது. என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய உயிரையும் முடித்துவிடக்கூடாது. இந்த விஷம் கண்ணனுக்குத்தான், கண்ணனுக்குத்தான்' என்று நினைத்து சேகரித்தாளாம். கண்ணனுக்கென்றே சேர்த்து வைத்ததல்லவா. அதனால் அது அவனுக்கு அம்ருதமாயிற்று. தனக்கும், பிறருக்கும் என்று பங்குபோட்டால் அது பகவானுக்குச் சுவைக்காது. 'விடப்பால் அமுதா அமுதுசெய்திட்ட மாயன்' என்றார் ஆழ்வார். அவனுக்கென்றே ஸமர்ப்பித்ததால் விஷப்பாலை அம்ருதமாக ஏற்றான் எம்பெருமான்.

பிறர்க்குரியதை அவன் விரும்பமாட்டான் என்பதற்கு மற்றுமோர் உதாரணம் கேண்மின் ! உயரமான இடத்தில் உறியில் வெண்ணெய் வைக்கப் பட்டுள்ளது. அடியார்கள் கைபட்ட அதனைக் களவுசெய்தாவது உண்ண வேண்டும் என்ற ஆசை கண்ணனுக்கு ஏற்பட்டது. வீட்டிற்கு வெளியில், வெகுநாள்கள் உபயோகப்படுத்தி ஓட்டைவிழுந்துபோன ஒரு மரவுரல் கிடந்தது. அதனை உருட்டிக்கொண்டு வந்து அதன்மேலேறி வெண்ணெயைத் திருடி புஜித்தான். இதனைப் பெரியாழ்வார் 'பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மேலேறி தித்தித்தபாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும் மெத்தத்திருவயிரூர

விழுங்கிய அத்தன்' என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமானுக்கு நல்லவுரல் கிடைக்கவில்லையா. பொத்தவுரல் தான் கிடைத்ததா. 'பொத்த' என்ற அடைமொழியை ஏன் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். பொத்தவுரல் – வேறு எவருக்கும் உபயோகப்படாத உரல். அதனால் அதனை வெளியிலே எறிந்து விட்டனர் ஆய்ச்சியர். மற்றப்பேருக்கு உரியதல்லாதது. அதனாலேயே, பகவான் அதனை 'இதுவே நமக்குரியது' என்று உபயோகித்துக்கொண்டான். இதுவே நல்லவுரலாக இருந்தால் இடிப்பதற்குப்பயன்படுத்துவர் இடையர். பிறருக்கு உரியதை விரும்பமாட்டான் கண்ணன். அவனுக்கென்று இருப்பதையே விரும்புவான்.

ஆதலால், பகவானுக்கு எதைச் செய்தாலும் அவனுக்கென்றே ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதுவே அவன் உகந்து ஏற்கும் அமுதமாகும். (கீர்த்திமூர்த்தியான வித்வான் விஞ்சிமூர் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி திருவரங்கத்தில் திருப்பாவை உபந்யாஸத்தினிடையே ஸாதீத்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதினோமத்தனை- ஆசிரியர்).

கோதையின்றேல் கதி ஏது?

புதிதுபுதிதாகப் பாபத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஒருவன், எம்பெருமான் திருமுன்பே சென்று அடிபணிந்தான். அடக்குவாரில்லாத ஸ்வதந்த்ரனான எம்பெருமான் பாபியான அவனைப் பார்க்கவிரும்பாமல் பெரியபிராட்டியார் இருக்கும் வலப்புறமாகத் திரும்பினான். உடனே பெரியபிராட்டியார் 'இவன் குற்றவாளிதான். ஆகிலும் இவனை ரக்ஷித்தேயாகவேண்டும். குற்றம்செய்யாதவர்கள் இவ்வலகில் யார் தான் இருக்கிறார்கள்? மணல்சோற்றில் கல் ஆராய்வாருண்டோ? வந்தவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்றாள். 'இன்னின்ன குற்றமிழைத்தவனுக்கு இன்னின்ன தண்டனை' என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்க, அபராதிமான இவனை எப்படி மன்னிப்பது? வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பரிந்து பேசுவதே உனக்கு வாடிக்கையாகிவிட்டது' என்று கூறி, முகத்தை இடப்புறமாகத் திரும்பினான் எம்பெருமான். இடப்புறத்தில் உள்ள ஆண்டாள் 'குற்றம் காண்பானென், பொறுப்பானென்' என்று நினைத்து, எம்பெருமானிடம், வந்துள்ள சேதனன் குற்றமே செய்யாதவன் என்று வாதாடி, அவனை ரக்ஷிக்கும்படி செய்துவிடுவாள். ஆண்டாள் அருகில் இல்லாமற் போனால் பெரியபிராட்டியாரின் சிபாரிசைப் பொருட்படுத்தாமல் எம்பெருமான் முகத்தை மாறவைத்து அடியார்களைக் கைவிட்டேயிருப்பன். ஆக, எம்பெருமான் நம்மைக் கைக்கொள்வதே கருணைமிகுந்த கோதைநாச்சியார் பக்கத்தில் இருப்பதால் தான். அவளின்றேல் நமக்கு கதி ஏது? இதனை கோதாஸ்துதியில் வேதாந்தவாசிரியர் அழகாகக் கூறுகிறார் -

ஆர்த்யூராபராதி₄நி ஜநேஸ்ப்யபி₄ரக்ஷணார்த்த₂ம்
ரங்கே₃ஸ்வரஸ்ய ரமயா விநிவேத்யமாநே |
பார்ஸ்வே பரத்ர ப₄வதீ யதி₃ தத்ர நாஸீத்
ப்ராயேண தே₃வி வத்யநம் பரிவர்த்திதம் ஸ்யாத் ||

ஸ்ரீகோ₃தோ₃பமாஷ்டகம்

(உரை: ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்₃வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கண்ணன் ஸ்வாமி)

ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஐந்து நிலைகள் உண்டென்று வடமொழிமறையும், தென்மொழிமறையும் கூறுகின்றன. அவற்றுள் “பின்னொர் வணங்கும் சோதி” என்று திருமங்கைமன்னனால் போற்றப் படுகின்ற அர்ச்சாவதாரமே சிறந்ததாகும். “அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்” என்று பிள்ளைஉலகாரியரும் பணித்துள்ளார். பகவான் எப்போது அவதரித்தாலும் பிராட்டியும் உடன் அவதரித்தே தீருவாள். பெருமான் அவதரிக்கும் போது பிராட்டியும் உடன் அவதரிக்கவில்லையானால் அவ்வதாரமே ரஸமில்லாமல் போய்விடும் என்பதனை ஸ்ரீபராசரபட்டர் “யதி₃ மநுஜ திரஸ்சாம் லீலயா துல்யவ்ருத்தே: – அநுஜநுரநுருபா தே₃வி நாவாதரிஷ்ய: – அஸரஸமப₄விஷ்யந்” என்று ஸ்ரீகுணரத்நகோஸத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். “ராக₄வத்வே₅ப₄வத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி” என்றார் பராசரர். ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தில் பூமிப்பிராட்டியும், ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸீதாப்பிராட்டியும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ருக்மிணியும் நப்பின்னையும் ப்ரதாந மஹிஷிகளா வார்கள். அது போன்று அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸ்ரீஆண்டாளே ப்ரதாந மஹிஷியாவாள். சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியின் வைபவத்தைப்பற்றிய பழைய துதிநூல்கள் பல உள. ஸ்ரீகோதாபரிணயசம்பூ, ஸ்ரீகோதாகுணரத்ந கோஸம், ஸ்ரீகோதா அஷ்டோத்தரஸுதநாமஸ்தோத்ரம், ஸ்ரீகோதாசதுஸ்லோகீ, ஸ்ரீகோதோபமாஷ்டகம், ஸ்ரீகோதாசூர்ணிகா முதலியன. இவையாவும் வடமொழியில் உள்ளன. இவற்றுள் ஸ்ரீகோதோபமாஷ்டகம் என்கிற துதி நூலை இனி காண்போமாக.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மார்கழி மாதக்கடைசியில் ஸ்ரீஆண்டாளுக்கு நீராட்ட உத்ஸவம் வெகுவிமர்சையாக இன்றும் நடைபெற்றுவருகின்றது. திருமுக்குளக் கரையில் நீராட்ட உத்ஸவ மண்டபம் இன்றும் பொலிவுற்று விளங்குகிறது. விசேஷ உபசாரத்துடன் ஆண்டாளுக்கு செளரியுடன் எண்ணெய்காப்பு சாத்தப்படுகிறது. பின்னர் திருமுக்குளத்தில் நீராட்டம் நடைபெறும். அதுசமயம் திருமஞ்ஜந கட்டியமாக இந்த கோதோபமாஷ்டகம் ஒருநாளிக்கு ஒரு ஸ்லோகம் வீதம் விளக்கத்துடன் ஸ்ரீவேதப்பிரான் பட்டரால் திருமஞ்ஜந காலத்தில் ஓதப்பட்டுவந்தது. இதனை இயற்றியவர் யார் என்று தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் வம்ஸ்யராகப் போற்றப்படுகின்ற வேதப்பிரான்பட்டராக விளங்கிய கேசவகவிராஜரால் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

1. அன்னமும் ஆண்டாளும்

सन्मानसाञ्ज प्रवणां सारासारविवेकिनीम् ।

सद्गतिं शुद्धरूपां त्वां गोदे ! हंसीं प्रचक्षते ॥

ஸந்மாநஸாப்யு ப்ரவணாம் ஸாராஸாரவிவேகிநீம் |

ஸத்யகூதிம் ஸுத்யுநுபாம் த்வாம் கே₃ாதே₃ ஹம்ஸீம் ப்ரசக்ஷதே ||

கோதாதேவியே! தேவரீர் ஒரு அன்னப்பறவையாகவே பேசப்படுகின்றார். அன்னம் நல்ல தாமரைமலரில் தான் வீற்றிருக்கும். அன்னமானது பாலும் நீரும் கலந்திருந்தால் அஸாரமான நீரை நீக்கி ஸாரமான பாஸையே பருகுகிறது. அன்னம் நடையழகு மிக்கதாக விளங்கும். மேலும் அன்னம் தூயவெண்ணிறத்ததாகவிருக்கும்.

தேவரீரோவெனில், ஸாதுக்களது மனமாகிய தாமரைமலரிலே எக்காலத்தும் குடிகொண்டிருக்கிறார். ஸாதுக்கள் தேவரீரை எப்போதும் மனத்தால் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். வேதஸாஸ்த்ர இதிஹாஸ புராணங்களில் அஸாரம், அல்பஸாரம், ஸாரம், ஸாரதரம், ஸாரதமம் என்று பலவகைப்பட்ட பகுதிகளிருக்கும். தேவரீர் அவற்றில் மற்றவற்றை நீக்கி ஸாரதமமான விஷயங்களையே பகுத்தறிந்து ஸகலவேத ஸாரமான ப்ரபந்தங்களை அருளியுள்ளார். தேவரீர் அவ்வன்னங்களுக்கும் நடையயிற்றுவிப்பவராயுள்ளார். நன்னடத்தை உள்ளவராயும் உள்ளார். மேலும் சுத்தஸத்வமயமாகவே உள்ளார். எனவேதான் உலகத்தார் உம்மை அன்னமாகவே கூறுகிறார்கள்.

2. மணியும் கோதையும்

தேஜோமயஸ்வரூபத்வாத் ஸ்ரீமத்சேவீத வைவாந் |

சிந்தாமணிஸமா₃தே ! தே₃சிகை: த்வமிஹோச்யஸே ||

தேஜோமயஸ்வரூபத்வாத் ஸ்ரீமத்சேவீத வைவாந் |

சிந்தாமணிஸமா கே₃ாதே₃ ! தே₃ஸிகை: த்வமிஹோச்யஸே ||

ஸ்ரீகோதாதேவியே! ஆசார்யவரீயர்களாலே தேவரீர் சிந்தாமணியாகப் போற்றப்படுகிறார். மணியானது ஒளிமயமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாக இருக்கும். எம்பெருமானாலே மார்பில் இடையருது அணியப்பெற்றதாக விருக்கும் ஏற்றம் உடையதாகவுமிருக்கும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டுமவற்றையெல்லாம் தரக்கூடியதாகவும் இருக்கும்.

தேவரீரோவெனில், “தூ₃ர்வாத₃ஸப்ரதிமயா தவ தே₃ஹகாந்த்யா” என்று வேதாந்தாசார்யர் போற்றியவாறு அறுகம்புல் போன்றமேனி நிறத்தவராய் எம்பெருமானுக்கே ஒளியூட்டக்கூடியவராய் தேஜோமயமாய் விளங்குகிறார். எம்பெருமானுக்கு வலப்பக்கத்தில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ இருப்பதுபோன்று இடப்பக்கத்தில் வீற்றிருந்து அவருக்கு ஆநந்தத்தை அளிக்கும் ஏற்றம் பெற்றுள்ளார். “நீங்காத செல்வம் நிறைந்து” என்றும் “வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வார்” என்றும், “எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவார்” என்றும் உமது ஸ்ரீஸூக்திகள் மூலம் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் அளித்துவருகின்றார். இத்தகைய தேவரீரை ஆசார்யர்கள் சிந்தாமணி என்று சொல்வது முற்றிலும் பொருத்தமன்றோ.

3. கற்பகவ்ருக்ஷமும் கோதையும்

अनेकशाखीज्वलित स्वरूपात् अनन्तभोगिप्रिय वर्धकत्वात् ।

सुरेशभूषासुमनः प्रदानात् सुरद्वुमेणासि समाद्य गोदे ॥

அநேகஸாகோ₂ஜ்ஜ்வலித ஸ்வரூபாத் அநந்தபோ₄கி₃ப்ரியவர்த்த₄கத்வாத் |
ஸுரேஸ்பூ₄ஷா ஸுமந: ப்ரத்யாநாத் ஸுரத்₃ருமேனாஸி ஸமாத்யகோ₃தே₃ ॥

அம்மா கோதாதேவியே! தேவரீர் தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகதருவுக்கு ஸமானமாக விளங்குகிறீர். கற்பகவ்ருக்ஷமானது பற்பல கிளைகளையுடையதாய், ஒளிமிக்கதாய், பற்பல இன்பங்களை அநுபவிக்க விரும்புவவர்களுக்கு அவரவர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்து மேன்மேலும் இன்புறச்செய்கிறது. தேவேந்திரனும், சசியும் பெரிதும் விரும்பக்கூடிய புஷ்பங்களையும் தருகிறது.

அம்மரத்தைப்போன்றே தேவரீரும் பற்பல ஸாகைகளை உடைய வேதத்தின் ஸாரமாக விளங்கும் திருப்பாவை, நாச்சியார்திருமொழி ஆகிய ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகமெங்கும் புகழொளி வீசித்திகழுவராய் உள்ளீர். திருவநந்தாழ்வானாகிற பாம்பணமேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு ப்ரியத்தை வளரச்செய்யுமவராயும் உள்ளீர். நித்யஸூரிகளுக்கு தலைவனான எம்பெருமானும் விரும்பி அணிந்து கொள்ளும் வகையில் பூமாலை சூடிக்கொடுத்துள்ளீர். எனவே கற்பகதருவுக்கு ஒப்பாவீர்.

4. சூரியனும் சூடிக்கொடுத்தவரும்.

सद्भोविलासेन तमोहरत्वात् समस्तसद्वन्दित मण्डलत्वात् ।

पद्माननीज्वल्यकर प्रभावात् भासीह गोदे रवितुल्य शीला ॥

ஸத்₃கோவிலாஸேந தமோஹரத்வாத்

ஸமஸ்தஸத்₃வந்தி₃த மண்ட₃லத்வாத் |

பத்₃மாநநெளஜ்ஜ்வல்யகர ப்ரப₄ாவாத்

ப₄ாஸீஹ கோ₃தே₃ ரவிதுல்யஸீலா ॥

ஸ்ரீகோதாதேவியே! தேவரீர் சூர்யனுக்கு ஸமமாக ஒளிமிக்கவராய் விளங்குகிறீர். சூரியன் “கதிராயிரமிரவி” என்று புகழப்படுமவனாய் ஆயிரக் கணக்கான கிரணங்களை உடையவனாய் விளங்குகிறான். உலகில் உள்ள புறவிருளையெல்லாம் போக்குகிறான். உலகில் வாழும் அனைத்து சான்றோர்களாலும் காலையிலும் மாலையிலும் ஸந்த்யாவந்தனம் என்ற பெயரால் வணங்கப்பெறும் மண்டலத்தை உடையவனாய் உள்ளான். தாமரைமலர்களை யெல்லாம் தனது ஒளிமிக்க கிரணங்களால் மலரச்செய்கிறான்.

சூரியன் புறவிருளைத்தான் நீக்குகிறான். தேவரீரோவெனில், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகிய திருப்பாவையையும், நாச்சியார்திருமொழியையும் அருளி, உலகில் உள்ள அனைத்து மக்களுடைய அஜ்ஞாநமாகிய அகவிருளையும் போக்குவதோடன்றி ஞானஒளிவீசித்திகழ்கிறீர். மண்ணுலகில் மாந்தர் அனைவரும் எப்போதும் வணங்கும்படியான தேஜோமண்டலத்தை

யுடையவராய் உள்ளீர். தாமரை போன்ற திருமுகத்தையுடைய எம்பெருமானுக்கும் பேராநந்தத்தை விளைத்து அதனால் ‘அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:’ என்று போற்றும் வகையில் அத்தாமரையை மலரச்செய்வதால் சூரியனுக்கு ஒப்பாவீர்.

5, சந்திரனும் ஆண்டாளும்

கலானிடித்வாத் கமலாத்மகத்வாத் भवार्ति ताप क्षपणस्वशैत्यात् ।

सदा महाविष्णुपदानुषङ्गात् हिमांशुतुल्य त्वमिहासि गोदे ॥

கலாநிதித்வாத் கமலாத்மகத்வாத் புவார்த்திதாபக்ஷபணஸ்வஸைத்யாத் ।

ஸத்யா மஹாவிஷ்ணுபத்யாநுஷங்க்யாத் ஹிமாம்ஸுதுல்யாத்வமிஹாஸி க்யோதே ॥

ஸ்ரீஆண்டாளே! தேவரீர் சந்திரனுக்கு ஸமானமாக விளங்குகிறீர். சந்திரன் பதினாறுகலைகளாகிய செல்வங்களை உடையவனாக விளங்குகிறான். “ஸலிலம் கமலம் ஜலம்” என்கிற அமரவாக்கியத்தின்படி கமலம் என்றால் தண்ணீர் என்று பொருள். தண்ணீர்மயமான கடலைக் கடைந்தபோது தோன்றியவன். அதனாலேயே தண்ணீர் போன்று குளிர்ந்திருக்கிறான். பூமியில் தோன்றிய மனிதர்களுடைய உடலிலுள்ள தாபத்தையும், மனத்துயரத்தையும் தனது குளிர்ந்த கிரணங்களாலே போக்குகிறான். எக்காலத்திலும் ஆகாயத்தையே இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளான்.

ஆண்டாளும் ஆயகலைகள் அறுபத்துநான்கினையும் அறிந்தவளாயுள்ளாள். “தேவி! த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீதேவ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத்யா-யாபி₄ஸ்த்வம் ஸ்தநப்யாஹு த்ய்ருஷ்டிபி₄ரிவ ” (ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம்-26) என்று பட்டர் அருளியபடி கமலையாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு அவயவ பூதையாக உள்ளாள். தனது கருணைநிறைந்த குளிர்ந்த கண்பார்வையினால், ஸம்ஸாரம் அடிக்கொதிக்கப்பெற்று துன்புற்றுவரும் சேதநர்களது துயரத்தையெல்லாம் போக்குகிறாள். எப்போதும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தங்களையே பற்றிநிற்கிறாள். ஆதலால் ஆண்டாள் சந்திரனுக்கு ஸமானமானவள்.

6. கிளியும் கோதையும்

श्यामां द्विजाधिपसुतां श्रवणाभिरामां मञ्जुस्वनां मदनमीश्वरजं भजन्तीम् ।

गोदे गुरोस्त्रिजगतां गुणशालिनीं त्वाम् लीलाशुकीं कृतधियः समुदाहरन्ति ॥

ஸ்யாமாம் த்விஜாதி₄பஸுதாம் ஸ்ரவணாபி₄ராமாம்

மஞ்ஜுஸ்வநாம் மத்யநமீஸ்வரஜம் ப₄ஜந்தீம் ।

க்யோதே₃ கு₃ரோஸ்த்ரிஜக்யுதாம் கு₃ணசாலிநீம் த்வாம்

ஸீலாஸூகீம் க்ருததி₄ய: ஸமுத்யாஹரந்தி ॥

ஹே கோதா தேவியே! அறிவுமிக்க சான்றோர்கள் தேவரீரை அன்புமிக்க கிளியாகச் சொல்லுகின்றார்கள். கிளி பசுமைநிறம் கொண்டதாக இருக்கும். பறவைகளுக்கு “த்விஜம்” என்ற பெயர் உண்டு. முதலில் முட்டையாகத்

தோன்றி பின் குஞ்சாகவருவதால் இருபிறவி. அத்தகைய பறவைகளுக்கெல்லாம் அரசன் கருடன். அப்பறவை இனத்தைச் சார்ந்ததால் கிளி கருடனுக்குப் பெண்ணாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் காதிற்கு இனியதான அழகிய குரலையுடையது கிளி. “அணிமழலைக் கிளிமொழி” என்றே போற்றப்படுகின்றது. ஸ்ரீமந்நாராயணனது புதல்வனாகிய மந்மதனைப்பற்றி அவனுக்கு வாஹனமாக விளங்குவது கிளி.

ஆண்டாளும் கிளியைப்போன்றே பசுமைநிறமுள்ளவர். அந்தணர்கட்கதிபதியாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரின் புதல்வி. செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகிய திருப்பாவையைப்பாடிக்கொடுத்து பாடவல்ல நாச்சியாராக விளங்குபவர். திருமாலின் புதல்வனாகிய மந்மதனை “தையொருதிங்களும்” என்ற பதிகத்தின் மூலம் துதிப்பவராயுள்ளார். மந்மதனுக்கும் மந்மதனாகிய கண்ணனையே எப்போதும் துதித்து வருகின்றார். பகவத்கீதை அருளிச்செய்து மூவுலகிலும் “ஐகத்குரு” என்று போற்றப்படுகின்ற வாசுதேவனையும் பாவைபாடி உகப்பித்த நற்குணங்கள் மிக்க கிளியேயாவார். கண்ணன் கதையையே கூறிய ஸுகாசாரியருக்கு ஒப்பாவார்.

7. காமதேனுவும் கோதையும்

वृषप्रियां विश्वजनाखिलार्थं विश्राणनोत्कां विधिवासवेद्याम् ।

श्रुतिप्रसन्नां सुरभिं विशंके स्वस्थां मखाहं भवतीं तु गोदे ॥

வ்ருஷப்ரியாம் விஸ்வஜநாகிலார்த்த₂

விச்ராணநோத்காம் விதி₄வாஸவேட்₃யாம் ।

ஸ்ருதிப்ரஸந்நாம் ஸுரபி₄ம்விசங்கே

ஸ்வஸ்த₂யாம் மக₂ர்ஹாம் ப₄வதீம் து கோதே₃ ॥

அம்மா ஆண்டாளே! தேவாரை நான் காமதேனுவாகவே எண்ணுகிறேன்.

“வ்ருஷஸேசநே” என்கிற தாதுவின்படி வ்ருஷ என்பதற்கு நனைப்பது என்பது பொருள். “வர்ஷதீதி வ்ருஷ:” என்று உலகையெல்லாம் மழையைப் பொழியச்செய்து நனைப்பவன் இந்திரன். அவ்விந்திரனிடத்தில் பிரியமுள்ளவள் சுரபி₄யாகிய காமதேனு. “விச்ராணநம்” என்றால் கொடைவள்ளலாய் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியவற்றையளித்தல் என்று பொருள். ‘உத்கா’ என்றால் ஆர்வம். எனவே காமதேனு கொடைவள்ளலாய் எல்லார்க்கும் எல்லாவற்றையும் வழங்குவதில் ஆர்வம் உள்ளவள். பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் புகழப்படுமவள் காமதேனு. இம்மைப் பயன்களை கொடுப்பதன்மூலம் காமயஸ்ருதியில் ஜநங்களுக்கு விஸ்வாஸத்தை உண்டு பண்ணி அந்த ஸ்ருதியை விளங்கச் செய்யுமவள் காமதேனு. ஸ்ருதிம் ப்ரஸந்நயதீதி ஸ்ருதி ப்ரஸந்நா. ஸ்வ: என்றால் ஸ்வர்க்கம். “ஸ்வ: திஷ்டதீதி ஸ்வஸ்தா” ஸ்வர்க்கத்தில் இருப்பவள் காமதேனு. “மக₂ர்ஹாம்” என்றால் யாகத்திற்கு வேண்டிய பால் நெய் முதலியவற்றைக் கொடுப்பதால் யாகம் செய்யுமவர்களால் விரும்பப்படுமவள் காமதேனு.

ஆண்டாளோவெனில், காளை போன்ற கம்பீரமான நடையையுடைய திருமாலிடத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவள். “வ்ருஷப்ரியம் யஸ்யா: ஸா வ்ருஷப்ரியா” என்பது வ்யுத்தபத்தி. மண்ணுலகில் வாழும் மாந்தர்க்கெல்லாம் அவரவர்விரும்பும் புருஷார்த்தங்களையெல்லாம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற இச்சையுடையவள் கோதாதேவி. ஆண்டாள் பூமிதேவியாகையால் பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்படுமவளாய் உள்ளாள். வேதமனைத் துக்கும்வித்தாகும் கோதைத்தமிழ் என்கிற வேதத்தின் உட்பொருள்களைத் தெளிவாக தமது ப்ரபந்தங்கள் மூலம் தெரிவிப்பதால் வேதத்தை விளங்கச் செய்கிறவளாகிறாள். தனக்கு ஸ்வர்க்கமாக (சுகமாக) உள்ள பர்த்தாவின் ஸந்நிதியில் இருப்பவள் ஆண்டாள். “பத்நீ யஜ்ஞஸம்யோகே” என்கிறபடி இவள் விஷ்ணுபத்நீ ஆகையால் யாகங்களால் பூஜிக்கத் தகுந்தவள். எனவே ஆண்டாளைக் காமதேனு என்றே எண்ணலாம்.

8. நீராட்டத்தின் பயன்.

गोदे स्नातासि मातरस्त्वमिह निगमशास्त्रोक्त मन्त्रक्रियाभ्याम्
एतेनैवातिपापा वयमपि सकला मुक्तपापा भवामः ।
लोके दृष्टञ्च कर्मदृशमिह सकलैः स्वप्रजारोगशान्त्यै
माता पीत्वा कषायं तनयमथ निजरस्तन्य दानेन पाति ॥

கே₃ாதே₃ ஸ்நாதாஸி மாதஸ்த்வமிஹ நிக₃மஸாஸ்த்ரோக்த மந்த்ரக்ரியாப்₄யாம்
ஏதேநைவாதிபாபா வயமபி ஸகலா முக்தபாபா ப₄வாம: |

லோகே த்₃ருஷ்டஞ்ச கர்மேத்₃ருசமிஹ ஸகலை: ஸ்வப்ரஜாரோக₃ ஸாந்த்யை
மாதாபீத்வா கஷாயம் தநயமத்₂ நிஜஸ்தந்ய த₃ாநேந பாதி ||

தரணிக்கெல்லாம் தாயாகிய கோதாதேவியே! வேதங்களில் சொல்லியுள்ள மந்திரங்கள் கிரியைகள் (செயல்கள்) ஆகியவற்றின்படி தேவரீர் நீராட்டம்கண்டருளுகிறீர். நீர் நீராடுவதானால் மிகுந்த பாபங்களைச் செய்யும் நாங்களெல்லாம் எல்லாவிதமான பாபங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களாகின்றோம். நீராடுவது நீர்; பாபங்கள் தொலைவது எங்களுக்கு என்கிறவிது பொருந்துமாவெனில்? உலகில் நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். குழந்தைக்கு நோய்வருமேயானால் அந்நோய் நீங்குவதற்காகத் தாயானவள் கஷாயம் முதலிய மருந்துகளைச் சாப்பிடுகிறாள். தன் முலைப்பாலை அக்குழந்தைக்கு ஊட்டி அதன்மூலம் நோயினின்றும் அக்குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிறாள். லோகமாதா வாகிய ஆண்டாள் தனது ப்ரபந்தங்களாகிய தாய்ப்பாலை நமக்குக் கொடுத்து நமது பிறவிப்பிணியைப் போக்குவிக்கிறாள். விந்தையிலும் விந்தையன்றே இது. அத்தகைய ஆண்டாளும் அரங்கனும் அனைவரையும் காப்பார்களாக.

ஸ்ரீமதே நாராயணய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உரை

எழுதியவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. கண்ணன் ஸ்வாமி)

(பட்டர் விஷயமாக நஞ்சீயர் அருளியதனியன்)

ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேசு புரோஹித: I

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத: ஸ்ரீமாந் ஸ்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே II

விளக்கவுரை:- ஸ்ரீய:பதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் அநுக்ரஹத்தால் அவதரித்த பராசரபட்டரது தனியன் இது. இதனை அருளியவர் கர்நாடக தேசத்தில் பெருஞ்செல்வந்தராயும், ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவராயும், எவராலும் வாதப்போரில் வெல்லமுடியாதவராயும் விளங்கிய மாதவாசார்யர் ஆவார். அவரே 'வேதாந்தீ' என்று அழைக்கப் பெற்றவர். அவரை பராசரபட்டர் பலநாள் வாதப்போரிட்டு வென்றார். தோற்ற வேதாந்தீ உடன் ஸந்யாசம் வாங்கிக்கொண்டு பட்டரைவிட்டு கணப்பொழுதும் பிரியாது அந்தரங்க ஸிஷ்யராய் 'நஞ்சீயர்' என்ற பெயரில் திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தார். அவர் அருளியதே இந்த ஸ்லோகம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒருவரது பெருமைகளைச் சொல்லி அவரை வணங்கும் பாடலுக்குத் தனியன் என்று பெயர். "சிறப்புப் பாயிரம்" என்று தமிழிலே சொல்லுவர்.

ஸ்ரீரங்கேசுபுராஹித: ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு நாள்தோறும் பஞ்சாங்கம் வாசித்தல், புராணம் வாசித்தல், வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சன கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதால் ஸ்ரீரங்கநாதரது புரோஹிதரானார். இந்த கைங்கர்யம் ஆதியில் திருவரங்கத்தமுதனரிடம் இருந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அதனை வாங்கி ஸ்ரீகூரத்தாழ்வானிடம் கொடுத்தார். பின்னர் ஆழ்வான் தனது புதல்வராகிய பட்டருக்குக் கொடுத்தார். அதனால் பட்டர் ஸ்ரீரங்கேசுனுக்கு புரோஹிதரானார்.

ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: நான்கு வேதங்களையும் கற்று அவற்றின் பொருளை உணர்ந்து ஆசாரஸீலர்களாய் விளங்குபவர்களை "பட்டர்" என்று அழைப்பது வழக்கம். "மறைநான்கும் முன்ஓதியபட்டன்" என்று பெருமானை ஆழ்வார் போற்றுகிறார். "பட்டர்பிரான்" என்று பெரியாழ்வார் அழைக்கப்படுகிறார். "வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்" என்றும் போற்றப்படுகிறார். அக்காலத்தில் அர்ச்சகர்கள் அவ்வாறு விளங்கியதனால் தான் பட்டர் என்று அழைக்கப்பெற்றனர் போலும். இன்றும் மஹாராஷ்ட்ரமாநிலத்தில் 'பட்' என்று சொல் வழங்கப்பெறுகிறது. அத்தகைய பராசரபட்டர் என்னும் பெயரை

உடைய பெருமகனார்.

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸூத: ‘ஸ்ரீவத்ஸாங்க:’ என்பது திருமாலின் திருநாமம். திருமறுமார்பன் (மார்பிலே மச்சத்தையுடையவன்) என்பது பொருள். அதுவே கூரத்தாழ்வானுக்கும் பெயராகும். ஆழ்வானது குமாரர் பட்டர். மேலும் எம்பெருமானது புதல்வர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கர்ப்பக்ருஹத்தில் திருமணத்தூணில் தூளிகட்டி நம்பெருமானும், ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாரும் தாலாட்ட வளர்ந்தவராகையாலே ஸ்ரீரங்கநாதரது புதல்வரும் ஆவார். இதனையே பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் “வானிட்ட கீர்த்திவளர்கூரத்தாழ்வான் மகிழ்வந்த - தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர்” (திருவரங்கக் கலம்பகம் - 4) என்றருளியுள்ளார். பட்டர் தாமே 17ம் ஸ்லோகத்தில் “ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத லாலிதத்த்வம்” என்றருளியுள்ளார்.

ஸ்ரீமாந் செல்வச்செழிப்பையுடையவர். ஸ்ரீலக்ஷ்மணனைப் போலே யும், ஸ்ரீவிபீஷ்ணாழ்வானைப் போலேயும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைப் போலேயும் எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்யக்கூடிய செல்வம் மிக்கவர். ஒரு ஸமயம் திரிபுவனவீரதேவராயன் என்று அரசன் பட்டர் வைபவத்தைக் கேள்வியுற்று பெருமதிப்புக் கொண்டு பட்டரைத் தமது அரண்மனைக்கு ஒருமுறை எழுந்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான். அப்போது பட்டர் “நம்பெருமாள் அஞ்சலென்றகை மறித்தாலும் அவர் வாசலொழிய வேறொரு போக்கிட முண்டோ எமக்கு?” என்று மறுத்து விட்டார். அத்தகைய கைங்கர்ய ஸ்ரீமாந் ஆவார்.

மே பூயஸே ஸ்ரேயஸே அஸ்து அடியேனுக்கு மிகுதியான நன்மையை அளிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - பூர்வஸதகம்

1. ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஸ்ரேப்₄யோ நம உக்திம் அதீ₄மஹே |
யது₃க்தய: த்ரயீகண்டே₂ யாந்தி மங்க்ய₃லஸ₃உத்ரதாம் ||

விளக்கவுரை: “வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்கிறபடியே ஆசார்யர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டுதான் எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும். ஆதலால் முதல் ஆறு ஸ்லோகங்களால் ஆசார்யவந்தநம் பண்ணுகிறார். அதில் முதலில் தன் தகப்பனாகிய கூரத்தாழ்வானைத் துதிக்கிறார். இவருக்கு எம்பாரன்றோ பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்வித்த ஆசார்யன் ஆவார். தகப்பனார் எப்படி ஆசார்யனாகக்கூடும்? என்ற வினா எழக்கூடும். கூரத்தாழ்வான் தம்

குமாரர்களுக்குத் திருவாய்மொழியின் பொருளைக் கற்பித்து வந்தார். “எண்பெருக்கந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில - வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே” என்ற பாசரம் வரும்பொழுது “இது திருமந்தரார்த்தத்தை விளக்கும் பாசரம்; எனவே இதன் விளக்கத்தை உனது ஸமாஸ்யரண ஆசார்யராகிய எம்பார் பக்கல் போய்க் கேட்பாயாக” என்றார். சற்றே சிந்தித்து “மின்னின் நிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்” (ஸ்ரீரம் நிலையற்றது) என்று சொல்லி, தானே பட்டருக்கு திருமந்திரத்தின் உட்பொருளை உபதேசித்தார். அதனால் பட்டருக்கு ஆழ்வான் தகப்பனாரும், ஆசார்யருமாவார். அதனால் தான் பட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தின் துவக்கத்தில் “வந்தே கோவிந்த தாதௌ” என்று இருவரையும் சேர வணங்குகிறார்.

யதுக்தய: த்ரயீ ண்டே யாந்தி மங்கல ஸுத்ரதாம் - ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணமாகாத நிலையில் தாலிகமுத்தில் இல்லாதபோது பல ப்ரஹ்மச்சாரிகளும் அவளைத் தனக்கு மனைவியாக ஆக்கிக்கொள்ள விரும்புவர்கள். பெரியோர்கள் இவளுக்கு இன்னம் திருமணம் ஆகவில்லைபோலும், விரைவில் திருமணமாகக்கடவது என எண்ணுவர். கமுத்தில் தாலி ஏறிவிட்டால், இவள் கணவன் ஒருவனுக்கே உரியவள்; மற்ற எவர்க்கும் உரியவளல்லள் என்று எண்ணி ப்ரஹ்மச்சாரிகள் அகலுவர். பெரியோர்களும் இவள் அநந்யார்ஹை (கணவனைத்தவிர வேறு எவர்க்கும் உரியவளல்லள்) என எண்ணி ஆசி கூறுவர். கூரத்தாழ்வானது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம், அதிமாநுஷஸ்தவம், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம், வரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம் ஆகிய பஞ்சஸ்தவங்கள் தோன்றி பெண்ணுக்குத்தாலிபோலே மூன்று வேதமாகிய பெண்ணுக்கு மங்கள ஸுத்ரம் போலேயாயிற்று. ஆழ்வானது ஸ்ரீஸுத்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதத்தினால் விளக்கப்படுமவன் நுத்ரன் என்று சிலரும், ப்ரஹ்மா என்றும், இந்திரன் என்றும் பலவாறு பேசிவந்தார்கள். நிரீஸ்வரமீமாம்ஸகர்கள் பகவானே கிடையாது என்றும் பேசிவந்தார்கள். ஆழ்வானது பஞ்சஸ்தவம் தோன்றியபின் வேதத்தினால் விளக்கப்படும் பரம்பொருள் ஸ்ரீய:பதியா கிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று உறுதி செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந மிஸ்ரேப்யோ நம உக்திம் அதீமஹே - பூஜிக்கத் தகுந்த திருமகன்கேள்வனது மறு அவதாரம் என்று எண்ணத்தக்க திருமறுமார்வன் என்ற கூரத்தாழ்வானை மனம் மொழி மெய் இவற்றால் வணங்கும் வகையில் வாயினால் நமஸ்கரிப்போமாக.

2. பின்னர் தமது ஆசார்யராகிய கோவிந்த ஜீயர் எனப்படுகிற எம்பாரைத் துதிக்கிறார். இவர் யதிராஜரது சிறியதாயார் குமாரராவார். யாதவப்ரகாஸரிடமிருந்து எம்பெருமானாரைக் காப்பாற்றியவர். சிலகாலம் சைவராய்

கைலிங்கநாயனாராக இருந்து தாய்மாமனாகிய பெரியதிருமலைநம்பியால் திருத்தப்பெற்று உடையவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்பெற்றவர். எம்பெருமானார் என்பதன் சுருக்கமாக எம்பார் என்று பெயரிடப்பெற்றவர். ஆழ்வான் திருமாளிகையில் பட்டர் பிறந்தபோது ஸ்ரீராமானுஜர் அக்குழந்தையை எடுத்துவரச்சொல்லி எம்பாரை நியமித்தார். எம்பாரிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கிய யதிராஜர் “பிள்ளாய் ! இக்குழந்தையிடமிருந்து த்வய மந்திரத்தின் வாசனை வீசுகிறதே எவ்வாறு? என வினவினார். அதற்கு எம்பார் “ஸ்வாமீ! இக்குழந்தையின் தேஜஸ்ஸைப்பார்த்து என்கண் த்ருஷ்டிபடும் போலிருந்தது; அதனால் த்வயமந்திரத்தினால் ரகசியிட்டுவந்தேன்” என்றார். உடன் ராமானுஜர் எப்போது த்வயமந்திரத்தை இக்குழந்தையிடம் உச்சரித்துவந்தாயோ நீயே பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்வித்து ஆசார்யனாய் விளங்குவாயாக” என்றார். அதனால் பட்டருக்கு நேர் ஆசார்யன் எம்பாரேயாவார். இவர் பரமரஸிகர். நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் இவரது நிர்வாஹங்களைப் பரக்கக்காணலாம். அத்தகைய ஆசார்யனாகிய எம்பாரைத் துதிக்கிறார் பட்டர்.

ராமானுஜபத்யுச்சாயா கோவிந்த்யாஹ்வாநபாயிநீ |

தத்யாயத்த ஸ்வரூபா ஸா ஜீயாந் மத்யுவிஸ்ரமஸ்துலீ ||

விளக்கவுரை: “நிழலும் அடிதாறுமானோம்” என்கிறபடியே எம்பெருமானாருடைய நிழல்போலே திருவடியைவிட்டு கணப்போதும் பிரியாதவர் “கோவிந்தபட்டர்” என்னும் திருநாமத்தையுடைய எம்பார் ஆவார். இவர் எனது ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகம் என்கிற மூன்று விதமான தாபங்களையும் போக்கி எனக்கு இளைப்பாறும் இடமாக விளங்குவாராக. (எம்+பார் எனப்பிரித்து எமக்குப் புகலிடமாக விளங்குபவர் என்னும் பொருள் சுவைமிக்கதாகும்).

இனி ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாரை வணங்குகிறார்.

3. ராமானுஜமுநிர்ஜீயாத் யோ ஹரேர்ப்யுத்தியந்த்ரத: |

கலிகோலாஹலக்ரீட்யா முத்யாக்யுரஹமபாஹரத் ||

விளக்கவுரை: உலகில் பிசாசு பிடித்தவர்களை மந்த்ரயந்த்ரங்களால் அப்பிசாசைத் துரத்தி குணப்படுத்துவது வழக்கம். கலிபுருஷனுடைய குதூஹலமான வினையாட்டாகிற பாழும் பிசாசு உலகமக்களைப் பற்றிக்கொண்டு துன்புறுத்தி வந்தது. ஸ்வாமி ராமானுஜர் அவதரித்து எம்பெருமானிடத்துள்ள பக்தி என்கிற யந்த்ரத்தினால் அக்கலியாகிற பிசாசைத்துரத்தினார். அத்தகைய பாஷ்யகாரர் பல்லாண்டு வாழ்க. நம்மாழ்வார் “பொலிக பொலிக” என்ற

திருவாய்மொழியில் “கலியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்” என்றார். “ஆனது செம்மையறநெறி, பொய்ம்மை அறுசமயம் போனது பொன்றி, இறந்தது வெங்கலி” என்றார் திருவரங்கத்தமுதனாரும்.

ஆளவந்தார் துதி

4. வித₄ய வைதி₃கம் மார்க₃ம் அகௌதஸ்குத கண்டகம் I
நேதாரம் ப₄க₃வத் ப₄க்தே: யாமுநம் மநவாமஹை II

விளக்கவுரை: ஆளவந்தார் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வைதிக நெறியானது புறச்சமயிகளது கெட்டவாதங்களாகிற முள் நிறைந்த காடாக இருந்தது. ஆளவந்தார் அவதரித்து ஸித்தித்ரயம், ஆகமப்ராமாண்யம், சீதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்தோத்ரரத்நம் ஆகிய க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்து தூர்வாதிகளை வென்று வைதிகமார்க்கத்தை செம்மைப்படுத்தினார். பகவத்பக்தியையும் தழைத்தோங்கச் செய்தார். அத்தகைய ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்யரான ஆளவந்தாரை த்யாநிக்கக் கடவோம்.

நாதமுனிகள் துதி

5. நௌமி நாத₂முநிம் நாம ஜீமூதம் ப₄க்த்யவக்₃ரஹே I
வைராக்ய ப₄க₃வத் தத்த்வஜ்ஞாநப₄க்த்யபி₄வ்ஷுகம் II

விளக்கவுரை: நாதமுனிகள் அவதரிப்பதற்குமுன்பு பக்தி என்கிற தண்ணீர் கிடைக்காமல் எங்கும் வறண்டிருந்தது. நாதமுனிகள் தோன்றி க்ரந்தங்கள் அருளியதன் மூலமாகவும், உபதேஸமூலமாகவும் நம்மாழ்வாரிடமிருந்து நாலாயிரத்தையும் பெற்று எங்கும் பக்தியைப் பரப்பினார். அக்காரணத்தாலேயே எம்பெருமானிடத்துள்ள ஞானம், பக்தி, (மற்ற விஷயங்களில்) வைராக்யம் என்கிற மழையைப் பொழிந்து தண்ணீர் பஞ்சத்தைப் போக்கிய மேகமாகிற நாதமுநியை வணங்குகிறேன். “அசிந்த்யாத்₃பு₄தாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்ய ராஸயே, நாத₂யமுநயே அக₃த₄ப₄க₃வத்₃ப₄க்திஸிந்த₄வே” என்ற ஆளவந்தாரது வாக்யம் உன்னத்தக்கது.

நம்மாழ்வார் துதி

6. ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்த்வமிவோதி₃தம் I
ஸஹஸ்ரஸாகாம் யோந்₃ராஶீத் த்₃ராவிடீ₃ம் ப்₃ரஹ்மஸம்ஹிதாம் II

விளக்கவுரை: வடமொழியிலுள்ள உபநிஷத்துக்களில் பலபல சாகைகள் (கிளைகள்) உண்டு. அவற்றைக்கண்டு பிடித்தவர்கள் பலபல ரிஷிகள் ஆவர்.

அதுபோன்று தமிழ்மறையின் ஆயிரம் சாகைகளைக் கண்டறிந்து உலகுக்கு வெளிப்படுத்தியவர் நம்மாழ்வாராகிய ரிஷி ஆவார். மேலும் கண்ணனிடத்தில் ஆராதகாதலே வடிவெடுத்தவர் சடகோபராகிய ரிஷி ஆவார். அத்தகைய ரிஷியை வணங்குகிறோம். “ஆராத காதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று திருவாய்மொழியில் அவரே அருளியுள்ளது உன்னத்தக்கதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாயக்கியார் துதி

7. நம: ஸ்ரீரங்கநாயக்கைய யத்₃ப்₄ரூவிப்₄ரமபே₄த₃த: |
ஈஸேஸிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோநந்தமித₃ம் ஜக₃த் ||

விளக்கவுரை: இந்த உலகமானது செல்வம்மிக்க மஹான்களைக் கொண்டதாயும், ஏழ்மைமிக்க எளியவர்களைக் கொண்டதாயும் மேடுபள்ளம் மிக்கதாக உள்ளது. இதற்குக்காரணம் ஸ்ரீரங்கநாயக்கியாரின் புருவநெறிப்பே யாகும். இவரது கடாஶுத்துக்கிலக்கானவர்கள் மேட்டுமக்களாகவும், இலக்கா காதவர்கள் கீழ்மக்களாகவும் விளங்குகின்றனர். அத்தகைய ஸ்ரீரங்கநாயக்கி யாருக்கு நமஸ்காரம். மேல் ஐந்து ஸ்லோகங்களால் ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிக்கிறார்.

8. ஸ்ரீஸ்தநாப₄ரணம் தேஜ: ஸ்ரீரங்கே₃ஸயமாஸ்ரயே |
சிந்தாமணிமீவோத்₃வாந்தம் உத்ஸங்கே₃ அநந்தபே₄கி₃ந: ||

விளக்கவுரை: “குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு” என்று ஆழ்வார் அருளியபடி எம்பெருமான் ஒரு ஒளிக்கூட்டமாக உள்ளான். ஒளிக்கற்றையை வீசுவது ரத்நமன்றே. திருவநந்தாழ்வானது மடியில் ஸயநித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமானைப்பார்த்தால் அவன் உமிழ்ந்த ரத்நமோவென்னலாம்படி உள்ளது. ரத்நமயமான ஆபரணங்களை மங்கைமார் கொங்கை மேல் அணிந்து கொள்வார்களன்றே. “மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா” என்று மங்கைமன்னனும் அருளியுள்ளாரன்றே. ஆக ஸ்ரீரங்கநாயக்கி யாரின் கொங்கை மேல் அணியப்பெற்ற சிந்தாமணியாகிற ஆபரணமாக ஸ்ரீரங்கநாதர் விளங்குகிறார். அவரை நான் அடைகிறேன்.

9. அஸ்தி வஸ்த்வித₃மித்த₂ந்த்வ ப்ரஸங்க்யாந பராங்மு₂க₂ம் |
ஸ்ரீமத்யாயதநே லக்ஷமீ பத₃லாகைக்ஷக லக்ஷணம் ||

விளக்கவுரை: ஞானிகளாலும் வேதம் முதலியவற்றாலும் இத்தகைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உடையவன் என்று அறியமுடியாத பரம்பொருளான ஸ்ரீரங்கநாதன், பிராட்டியின் திருவடியிலே உள்ள செம்பஞ்சுக்குழம்பையே

அடையாளமாகக்கொண்டவனாய் விளங்குகிறான். இவரே ஸ்ரீகுணரந்த கோஸத்தில் “வேதாந்தா: தத்வ சிந்தாம் முரபி₄துரஸி யத்பாத₃சிஹ்நைஸ் தரந்தி” என்று இக்கருத்தையே தெரிவித்துள்ளார்.

10. லக்ஷ்மீ கல்பலதோத்துங்க₃ ஸ்தநஸ்தப₃க சஞ்சல: |
ஸ்ரீரங்க₃ராஜப்₄ருங்கே₃ா மே ரமதாம் மாநஸாம்₃பு₃ஜே ||

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய வண்டானது வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் தரக்கூடிய கற்பகக்கொடிபோன்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் கொங்கைகளாகிற பூங்கொத்தில் சுற்றிச்சுழன்று வருகிறது. அத்தகைய ரங்கேஸனாகிற வண்டு எனது மனமாகிற தாமரையினுள்ளேயும் மகிழ்ந்து வாழட்டும்.

11. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீஸ்தந கஸ்தூரீமகரீ முத்₃ரிதோரஸ: |
ஸ்ரீரங்க₃ராஜாத் ஸரதஸ்ஸதமாஸாஸ்மஹேதமாம் ||

விளக்கவுரை: கஸ்தூரியைக்குழைத்து சுரமீன் வடிவில் பிராட்டியின் கொங்கைகளில் எழுதி அழகுசெய்யப்பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீரங்கநாதன் பிராட்டியை மார்போடு இறுக அணைத்துக்கொள்ளும்போது அம்மகர இலச்சினை பெருமான் திருமார்பில் பதிந்துள்ளது. அப்பெருமானிடத்திலிருந்து நன்மையைப்பல நாற்றாண்டுக்காலம் பெரிதும் விரும்புகின்றோம்.

12. பாது ப்ரணத ரக்ஷாயாம் விலம்ப₃மஸஹந்நிவ |
ஸத₃ா பஞ்சயுதீ₄ம் பி₃ப்₄ரத் ஸ ந: ஸ்ரீரங்க₃நாயக: ||

விளக்கவுரை: அடியார்களைக்காப்பதிலே கணப்போதும் காலம் தாழ்த்தலாகாது என்னும் நோக்கிலே ஸ்ரீரங்கநாதன் எப்போதும் சங்கு, சக்கரம், கதை, கத்தி, வில் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம் மேல் வினைகடிவான்” என்று நம்மாழ்வாரும் பணித்துள்ளார். அத்தகைய பெருமான் நம்மைக்காப்பாராக. எம்பெருமானுக்கு ஆயுதங்கள் ஆபரணகோடியிலும் சேரும்.

இனிமேல் ஏழுஸ்லோகங்கள் மூலமாக ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிப்பதற்குத் தனக்கு அதிகாரமில்லையென்றும், ஆனால் அதிகாரமுண்டென்றும் சமத்காரமாகப் பேசுகிறார்.

13. அமதம் மதம் மதமத₂ாமதம் ஸ்துதம் பரிநிந்தி₃தம் ப₄வதி நிந்தி₃தம் ஸ்துதம் |
இதி ரங்க₃ராஜமு த₃ஜ₂ு₄ஷத் த்ரயீ ஸ்துமஹே வயம் கிமிதி தம் ந ஸக்நும: ||

விளக்கவுரை: ஒருவரைத்துதிப்பதென்றால் அவரது ஸ்வரூபம்

ஸ்வபாவம் அறிந்தன்றே துதிக்கவேண்டும். எம்பெருமானது ஸ்வருபஸ்வபாவங்களோ யாராலும் அறியமுடியாதனவாகும். பரம்பொருள் அறியமுடியாது என்று எண்ணப்பட்டால் அப்போது அது அறியப்பட்டதாகிறது. பரம்பொருளானது தோத்திரம் பண்ணிமுடிக்கத்தக்கது என்று எண்ணப்பட்டால் அது இகழப்பட்டதாகிறது. உள்ளவாறு துதிக்கமுடியாதது என்று கருதப்பட்டால் அது துதிக்கப்பட்டதாகிறது; என்று இந்த விதமாக மூன்று வேதங்களும் எம்பெருமானிடத்து முறையிட்டுக்கிடக்கின்றன. இவ்வாறிருக்க, அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனை அறிவிலிகளான நாம் என்னவென்று தோத்தரிக்க இழிகின்றோம். அவனை நாம் துதிக்கவல்லோம் அல்லோம்.

இந்தஸ்லோகம் “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்; மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:” என்ற வேதவாக்யத்தின் அடிப்படையில் அருளப்பெற்றது. “புகழ்வோம் பழிப்போம்; புகழோம் பழியோம்” , “ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ” என்று வேதம் தமிழ்செய்த மாறனும் இக்கருத்தையே அருளியுள்ளார்.

14. யதி₃ மே ஸஹஸ்ர வத₃நாதி₃ வைப₄வம்
நிஜமர்ப்பயேத் ஸ கில ரங்க₃சந்த்₃ரமா: I
அத₂ ஸேஷவந் மம ச தத்த்வதே₃வ வா
ஸ்துதி ஸக்த்யப₄ாவ விப₄வே஽பி ப₄ாகி₃தா II

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கசாயியை ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தனக்குத் தகுதியில்லை என்றார் கீழ் ஸ்லோகத்தில். தகுதியில்லை என்று சொல்வதற்குக் கூட யோக்யதையில்லை என்கிறார் இதில். அந்த ஸ்ரீரங்கநாதன் “ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ:” என்கிறபடி “ஆயிரம் வாயையுடையவன்” முதலான தனது பெருமைகளையெல்லாம் எளியேனுக்குக் கொடுத்தருள்வானேயானாலும், அதற்குமேல் ஆதிஸேஷனைப்போலவும், தன்பெருமையைத் தானே அறியாத எம்பெருமானைப்போலவும், அவன் எனக்கு ஆற்றலைத்தந்தாலும்கூட அவனைத் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்குரிய தகுதியில்லை என்கிற பெருமையையே உண்டாக்கும். “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான்” என்று ஆழ்வார் வாக்குப்படி அவனுக்கே அறியமுடியாத அவன் பெருமை என்னால் அறியவியலுமோ?

9. அவ.-இதில் नेति नेति (நேதி நேதி), यतो वाचो निवर्तन्ते (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே), ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्यौ (ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ) என்றித்யாதி(களி?)யில் பரிச்சிந்த்நமின்றிக்கே, ஸ்ரிய:பதியாக நிருபிக்கப்பட்ட பரவஸ்துவானது அவதரிக்கும்படி ப₄ாக்யமுடைய கோயிலிலே பிராட்டி புருஷகாரமடியாக ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயமாகைக்காக அவதரித்து, स एकाकी न रमेत (ஸ ஏகாகீ ந ரமேத) என்கிற இழவுதீர் நித்யம் ஸத்தைபெற்றதென்கிறார்.

९, अस्ति वस्तिदमित्यंत्वप्रसंख्यानपराङ्मुखम्।
श्रीमत्यायतने लक्ष्मीपदलाक्षैकलक्षणम् ॥

9. அஸ்தி வஸ்த்வித₃மித்த₂ந்த்வப்ரஸங்க்யாநபராங்முக₂ம் |
ஸ்ரீமத்யாயதநே லக்ஷ்மீபத₃லாகைக்ஷகலக்ஷணம் ||

வ்யா.- इदञ्च इत्यञ्च,तयोःभावौ, ताभ्यां प्रसंख्यानं, तस्य पराङ्मुखम् (இத₃ஞ்ச இத₂ஞ்ச, தயோ: ப₄ாவௌ, தாப்₄யாம் ப்ரஸங்க்யாநம், தஸ்ய பராங்முக₂ம்)-இத₃ந்த்வேநவும் இத்த₂ந்த்வேநவும் ப்ரக்ருஷ்டஜ்ஞாநத்திற்கு அவிஷயமான. இத₃மென்றும், இத்த₂மென்றும் பரிச்சே₂தி₃த்தறியக் கூடாததான என்றபடி. लक्ष्म्याः पदयोः लाक्षा,सा एकं लक्षणं यस्य तत् (லக்ஷம்யா: பத₃யோ: லாக்ஷா, ஸா ஏகம் லக்ஷணம் யஸ்ய தத்)-பெரியபிராட்டியாருடைய திருவடிகளிலுண்டான செம்பஞ்சியை ப்ரத₄நமான சிஹ்நமாக உடைய, वस्तु (வஸ்து)- நிருபாதி₄கமாக ஸர்வாந்தர்யாமியான பரதத்த்வமானது, श्रीः अस्य अस्तीति श्रीमत्, तस्मिन् (ஸ்ரீ: அஸ்ய அஸ்தீதி ஸ்ரீமத், தஸ்மிந்)- ஸம்ருத்₃தி₄யை உடைத்தான. आयतने (ஆயதநே) -கோயிலிலே, अस्ति (அஸ்தி)-நித்யமாக ஸத்தைபெற்றிருக்கிறது.

10. அவ.- இதில் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக ஸம்ஸாரத்திற்குத் தோள்தீண்டியான கோயிலிலே, நித்யஸந்நிதி₄பண்ணி உகக்குமாப்போலே பெரியபிராட்டியாராகிற கல்பக்கொடியினுடைய உயர்ந்த திருமுலைத்தடங்களாகிற பூங்கொத்துக்களிலே நித்யசாபலம்பண்ணுகிற பெரியபெருமாளாகிற தை₃வவண்டானது ஸம்ஸாரிகளில் தலைவனான என்னுடைய மநஸ்ஸையும், அவள்புருஷகாரத்தாலேயே தாமரைப் பூவாகக்கொண்டு அதில் க்ரீடி₃க்கக் கடவதென்கிறார்.

१०. लक्ष्मीकल्पलतोत्तुङ्गस्तनस्तबकचञ्चलः।
श्रीरङ्गराजभृङ्गो मे रमतां मानसाम्बुजे ॥

10. லக்ஷ்மீகல்பலதோத்துங்க₃ ஸ்தநஸ்தப₃கசஞ்சல:|
ஸ்ரீரங்கராஜப்₄ருங்கே₃ர மே ரமதாம் மாநஸாம்புஜே||

வ்யா.- लक्ष्मीः एव कल्पलता, तस्याः उत्तुङ्गौ स्तनौ, तावेव स्तबकौ तयोः चञ्चलः

(லக்ஷ்மீ: ஏவ கல்பலதா, தஸ்யா: உத்துங்கெ₃ள ஸ்தநெள, தாவேவ ஸ்தப₃ுகள, தயோ: சஞ்சல:)-பெரியபிராட்டியாராகிற கற்பகக்கொடியினுடைய உயர்ந்த ஸ்தநங்களாகிற பூங்கொத்துக்களிலே அதிசபலமான, श्रीरङ्गराज एव भृङ्गः (ஸ்ரீரங்க₃ராஜ ஏவ ப்₄ருங்க₃:)-பெரியபெருமாளாகிற வண்டானது, मे(மே) - என்னுடைய, मानसमेव अम्बुजम् (மாநஸமேவ அம்புஜம்)-ஹ்ருத₃யமாகிற தாமரைப்பூவில், रमताम् (ரமதாம்)- ஸந்தோஷத்துடன் வஸிக்கக்கடவது. र्मु क्रीडायां लोट्(ரமு க்ரீட₃யாம் லோட்).

11. அவ.- இனி த₃வயத்தில் உத்தரக₂ண்ட₃ார்த்த₂மான இருவருமான சேர்த்தியில் அடிமையைப் பெரியபெருமாளும் பிராட்டியாருமான திருச்சேர்த்தியிலே செய்ய ஆசைப்பட்டு, அந்த அடிமையாகிற மங்க₃ளத்தை, பெரியபிராட்டியாருடைய திருமுலைத்தடத்திலுண்டான கஸ்தூரிமயமான மத்ஸ்யஸ்த்ரீயாலே சிஹ்நிதமான திருமார்வையுடைய பெரியபெருமாளிடத்தில் நித்யமாகப்போர ப்ரார்த்தி₂க்கிரோமென்கிரூர்.

११. स्वस्ति श्रीस्तनकस्तूरीमकरीमुद्रितोरसः।

श्रीरङ्गराजाच्छरदः शतमाशास्महेतमाम्॥

11. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீமகரீமுத்₃ரிதோரஸ:।

ஸ்ரீரங்க₃ராஜாச்ச₂ரத₃: ஸதமாஸாஸ்மஹேதமாம்॥

வ்யா.- श्रियः स्तनौ, तयोः कस्तूरी, तस्याः मकरी, तया मुद्रितम् उरः यस्य, तस्मात् (ஸ்ரீய: ஸ்தநெள, தயோ: கஸ்தூரீ, தஸ்யா: மகரீ, தயா முத்₃ரிதம் உர: யஸ்ய, தஸ்மாத்) பெரியபிராட்டியாருடைய திருமுலைத்தடங்களில் கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட மத்ஸ்யஸ்த்ரீயாலே(ரேகை₂யாலே) அடையாளமிடப்பட்ட திருமார்வையுடைய, श्रीरङ्गस्य राजा, तस्मात् (ஸ்ரீரங்க₃ஸ்ய ராஜா தஸ்மாத்) பெரியபெருமாளிடத்தில் நின்று, स्वस्ति (ஸ்வஸ்தி)-மங்க₃ளத்தை शतं शरदः(ஸதம் ஸரத₃:)-அநேகவருஷங்களிலே अत्यन्तसंयोगे द्वितीया (அத்யந்த ஸம்யோகே₃ த்₃விதீயா), आशास्महेतमाम् (ஆஸாஸ்மஹேதமாம்) மிகவும் ப்ரார்த்தி₂க்கிரோம்.

12. அவ.- அநந்தரம், நீர் இப்படி மங்க₃ளத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கிரூர், விரோதி₄கள் க₄னக்க உண்டாயிருக்க, அது ஸித்₃தி₄ப்பதெங்ஙனே? விரோதி₄ நிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் வேண்டாவோ? என்ன, பெரியபெருமாள் அப்போதாகத் தேட வேண்டாதபடி, ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄ாழ்வார்களை எப்போதும் த₄ரித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்கு ப்ரார்த்தி₂க்கைக்குக் குறையென்? என்கிரூர்.

१२. पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।
सदा पञ्चायुधीं बिभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

12. பாது ப்ரணதரக்ஷாயாம் விளம்ப₃மஸஹந்நிவ ।
ஸத₃ா பஞ்சாயுதீ₄ம் பி₃ப்₄ரத் ஸ ந: ஸ்ரீரங்குநாயக: ॥

வ்யா.- प्रकर्षेण नताः, तेषां रक्षा, तस्याम् (ப்ரகர்ஷேண நதா:, தேஷாம் ரக்ஷா, தஸ்யாம்) – வேரற்றமரம்போலே நிரஹங்காரராய் வணங்கினவர் களுடைய ரக்ஷணத்தில், विलम्बम् (விளம்ப₃ம்)காலவ்யவத₄நத்தை, असहन्निव (அஸஹந்நிவ)ஸஹிக்கமாட்டாதவர்போல், पञ्चानाम् आयुधानां समाहारः, ताम् (பஞ்சாநாம் ஆயுத₄நாம் ஸமாஹாரச:, தாம்)-ஸ்ரீஸு₃ர்ஸநாழ்வார் முதலான ஐந்தாழ்வார்களுடைய ஸமுஹத்தை, सदा(ஸத₃ா) எப்பொழுதும், (பி₃ப்₄ரத்)-ப₄ரியாநின்றுள்ள, सः(ஸ:) அதந்த்ரிதேத்யாதி₃ப்படியே ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்வரையில் ப்ரஸித்த₄ரான, श्रीरङ्गनायकः (ஸ்ரீரங்குநாயக:)-பெரியபெருமாளானவர், नः(ந:) அகிஞ்சநரான என்போல்வாரை. पातु (பாது) விரோதி₄யைப் போக்கி அரங்கனாக்கு ஆள்செய்கையாகிற இஷ்டத்தைத் தரக்கடவர்.

13. அவ.- ஆக இவ்வளவால் ஆழ்வான் முதலாக, பெரியபெருமாள் அளவாக, மந்த்ரரத்நவிவரணரூபமான ஸ்வப்ரப₃ந்த₄ாரம்ப₄த்தில் அவஸ்யம் கர்த்தவ்யமான கு₃ருபரம்பராநுஸந்த₄ாநத்தைத் தலைக்கட்டின ராய் நின்றது; இனி, ஏழுஸ்லோகத்தாலே, இப்ரப₃ந்த₄கரணத்தில் தமக்கு அதி₄காரமில்லாமையை ஸங்கித்து, எனக்கும் அதி₄காரம் உண்டென்று அருளிச்செய்கிறார்; அதில் முதல் ஸ்லோகத்தாலே “यस्यामतं तस्य मतं, मतं यस्य न वेद सः, अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத₃ ஸ: – அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்)இத்யாதி₃ ஸ்ருதியிலுள்ளபடி, அறியக்கூடாததென்றால் அறியப்பட்டதாகவும், உள்ளபடி அறியத்தக்க தென்றால் அறியப்படாததாகவும், உள்ளபடி ஸ்துதிக்கலாமென்றால் நிந்தி₃க்கப் பட்டதாகவும், உள்ளபடி ஸ்துதிக்கக்கூடாதென்றால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதாகவும், எல்லாரும் அறியும்படி சொல்லப்பட்ட பரவஸ்துவான பெரியபெருமாளை ஸ்துதிக்கிறோமென்றால் நிந்தி₃த்தோமாய்த் தலைக்கட்டுமாகையாலே ஸ்துதிக்க மாட்டோமென்கிறார்.

13. अमतं मतं मतमथामतं स्तुतं परिनिन्दितं भवति निन्दितं स्तुतम् ।
इति रङ्गराजमुदजूषत् त्रयी स्तुमहे वयं किमिति तन्न शक्नुमः ॥

அமதம் மதம் மதமத₂ாமதம் ஸ்துதம் பரிநிந்தி₃தம் ப₄வதி நிந்தி₃தம் ஸ்துதம்
இதி ரங்குராஜமுத₃ூஷத் த்ரயீ ஸ்துமஹே வயம் கிமிதி தம் ந ஸக்நும:

வ்யா.-न मतम् अमतम् (ந மதம் அமதம்)-அறியக்கூடாதது, इति मतं चेत्

(இதி மதம் சேத்)(என்று அத₄யாகரிக்கவும்)என்றறியப்பட்டால், மதம் (மதம்)அறியப்பட்டதாக, भवति (ப₄வதி)-ஆகிறது; अथ(அத₂)-அன்றிக்கே, மதம் (மதம்) -அறியத்தக்கது, इति मतं चेत् (இதி மதம் சேத்) பூர்வவத்), अमतम् (அமதம்)-அறியப்படாததாக, भवति (ப₄வதி)-ஆகிறது, स्तुतम् (ஸ்துதம்)-ஸ்துதிக்கத்தக்கதென்று அறியப்பட்டால், परितो निन्दितं तत् (பரிதோ நிந்தி₃தம் தத்)-நன்றாக நிந்தி₃க்கப்பட்டதாக, भवति (ப₄வதி)-ஆகிறது; निन्दितम् (நிந்தி₃தம்)-உள்ளபடி ஸ்துதிக்கக்கூடாதது என்று அறியப்பட்டால், स्तुतम् (ஸ்துதம்)-ஸ்துதிக்கப்பட்டதாகிறது,इति (இதி)-என்று, त्रयी (த்ரயீ)-வேத₃மானது, रङ्गस्य राजा, तम् (ரங்க₃ஸ்ய ராஜா, தம்)-பெரியபெருமானை, उदजूषत्(உத₃ஜ₃ஊ₃ஷத்)-நன்றாகத்தெரியப்படுத்திற்று. तम् (தம்)-அந்தப்பெரியபெருமானை, वयम् (வயம்)-ஜ்ஞாநஸக்திகளன்றிக்கே, ப₄க்தியுமில்லாத நாம், किमिति (கிமிதி)-என்னவென்று, स्तुमहे(ஸ்துமஹே)-ஸ்துதிக்க இழிகிரோம். वर्तमानसामीप्ये लट् (வர்த்தமாநஸாமீப்யே லட்). न शक्नुमः (ந ஸக்நும:)-ஸ்துத்யநதி₄காரம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே ப₃ஹுவசநம்.

14. அவ.- இப்படி, ப₄க₃வத்ஸ்துதியில் எனக்கு ஸக்தியில்லையென்னும் போதைக்கும், திருவநந்தாழ்வான்போலவும், பெரியபெருமாள்போலவும், ஸஹஸ்ரவத₃நத்வாதி₃ வைப₄வமுண்டாக வேணுமென்கிறார்.

१४. यदि मे सहस्रवदनादिवैभवं निजमप्येत्स किल रङ्गचन्द्रमाः।

अथ शेषवन्मम च तद्देव वा स्तुतिशक्त्यभावविभवेऽपि भागिता ॥

14, யதி₃ மே ஸஹஸ்ரவத₃நாதி₃வைப₄வம்
நிஜமர்ப்பயேத்ஸ கில ரங்க₃சந்த்₃ரமா: |
அத₂ ஸேஷவந் மம ச தத்₃வதே₃வ வா
ஸ்துதிஸக்த்யப₄ாவவிப₄வே₃பி₄ப₄கி₃தா ॥

வ்யா.-ச:(ஸ:)-சஹஸ்ரீஷா பुरुष: (ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ:) இத்யாதி₃ ப்ரமாண ப்ரஸித்₄ரான, रङ्गचन्द्रमा: (ரங்கசந்த்₃ரமா:)-கோயிலுக்கு ப்ரகாஸகரான பெரியபெருமாள், निजम् (நிஜம்)-தம்முடையதான, सहस्रवदनादिवै भवम् (ஸஹஸ்ரவத₃நாதி₃ வைப₄வம்)-சஹஸ்ர வதனானி ஆதி: यस्य तत् (ஸஹஸ்ரம் வத₃நாநி ஆதி₃: யஸ்ய தத்) என்று, त्रिपत् पृष्ठोर्वीर्यात्, अथवा (அத₂வா)-சஹஸ்ரய வதனானாं समाहार: सहस्रवदनम् (ஸஹஸ்ரஸ்ய வத₃நாநாம் ஸமாஹார: ஸஹஸ்ரவத₃நம்)-பாத்ராதி₃பா₂கல்பநத்தாலே, ङीषभाव(நீஷப₄ாவ) மாயிருக்கிறது, முந்தினபக்ஷத்தில் ஸஹஸ்ரஸங்க₂யாயுத்தமான திருமுக₂ங்களை முதலாகவுடைத்தான வைஸ்வரயத்தையென்றபடி, वै भवम् (வைப₄வம்)-என்று ப்ருத்₂க்பத₃மாகவுமாம், मे(மே)-அதில்லாதவெனக்கு, अप्येत् यदि (அர்ப்பயேத் யதி₃)

பெரியபெருமானை ஸேவித்து, தாம் கொண்டுவந்த பலவகைப்பட்ட திருவாபுரணங்கள், திருவெண்கொற்றக்குடைகள், திருவெண்சாமரங்கள், திருவாலவட்டங்கள் முதலான பொருட்களாலே உகப்பித்து, நித்யமாக அங்கேயே (திருவரங்கத்திலேயே) எழுந்தருளியிருக்கையில், தம்விஷயமான திருநசர்யை என்கிற ப்ரபு₃ந்த₄த்தை அருளிச்செய்த எறும்பியப்பாவால் வந்தடையப்பட்டார்.

ஜீயர் எல்லாமறிந்தவராகையாலே, கைங்கர்யத்திற்காக வந்த வரம்தரும்பெருமாள்பிள்ளை தீக்ஷையோடிருப்பதைப்பார்த்து, ஸு₃த்₄யர்த்த₂மாக இன்றைக்கு திருமுடிவிளக்குவித்துக்கொள்ளும் என்று நியமித்தார். (அன்றையதினமே வரம்தரும்பெருமாள்பிள்ளைக்குக் குமாரர் பிறந்து பத்து நாளும் கடந்தது என்ற செய்திவர, அனைவரும் ஜீயரின் எல்லாமுணர்ந்த தன்மையைக் கண்டு வியந்தனர்.)

கந்தாடையண்ணன் திருமாளிகையில் உபாத₃ான த்₃ரவ்யத்தைக் கொண்டு நடந்துவந்த அழகியசிங்கர் திருவாராத₄னத்திற்கு த்₃ரவ்யம் குறைந்து வருகிறபடியைக்கண்டு, தமக்கு வந்த திருமுன்காணிக்கை த்₃ரவ்யத்தை தினந்தோறும் அண்ணன் திருமாளிகைக்கு அனுப்பும்படி நியமித்து, இவ்வண்ணம் த்₃ருஷ்டாத்₃ருஷ்டங்களிரண்டிலும் அண்ணனை அநவரதம் ஆத்₃ரித்துப்போந்தார். (20)

अचरूपां स्वमूर्तिं चरणसरसिजत्रायिणीमुत्तरीयं
स्वादर्शं श्वेतमृत्स्नां स्वयमथ वितरन् प्राहिणोद्देवराजम्।
वानाद्रौ योगिवर्यं विभुपरिचरणे स्थापयित्वा स्वशिष्यं
गोविन्दार्यं च गोदाप्रसदनमुखतो भट्टनाथं समाख्यत् ॥ २१

அர்ச்சாருபாம் ஸ்வமூர்த்திம் சரணஸரஸிஜத்ராயிணீமுத்தரீயம்
ஸ்வாத்₃ர்ஸம் ஸ்வேதம்ருத்ஸ்நாம் ஸ்வயமத₂ விதரந் ப்ராஹிணோத்₃ தே₃வராஜம்।
வாநாத்₃ரௌ யோகி₃வர்யம் விபு₄பரிசரணே ஸ்த₂ாபயித்வா ஸ்வஸிஷ்யம்
கோவிந்த₃ார்யம் ச கோத₃ாப்ரஸத₃நமுக₂தோ ப₄ட்டநாத₂ம் ஸமாக்₂யத் ॥ (21)

பிறகு, ஜீயர் தம்முடைய அர்ச்சாவித்₃ரஹத்தையும், திருவடித் தாமரைகளைப் பாதுகாக்கும் திருவடிநிலைகளையும், திருப்பரியட்டத்தையும், திருக்கண்ணாடியையும், திருமண்காப்பு ஸேஷத்தையும் தந்து எறும்பியப் பாவை அவருடைய ஊருக்கு அனுப்பியருளினார். அழகியவரத்₃ரான ராமாநுஜஜீயரை வானமாமலையில் தெய்வநாயகப்பெருமாள் ஸ்ரீகார்யத்திற்காக நியமித்தார். திருவாடிப்பூரத்திலே ஆண்டாளுடைய தீர்த்தப்ரஸாத₃ங்களை ஆத்₃ரத்தோடு கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த கோவித்த₃ாஸரப்பருக்கு ப₄ட்டர்பிரான் த₃ாஸர் என்று திருநாமஞ்சாத்தியருளினார்.(21)

द्रष्टुं भूयश्शठारिं सपदि जिगमिषन् माधुरं बाणराजं
तापाद्यैः पावयित्वा तदुचितशिबिकाधारणाद्यर्च्यमानः।
तद्वत्तग्रामवर्यं रुचिरवरइति ख्यापयित्वा मुनीन्द्रः
सेतोमर्गिणं गच्छन्नकुरुत मनसा तिन्त्रिणीवृक्षमोक्षम् ॥ २२.

த்ருஷ்டும் பூயஸ்ஸடாரிம் ஸபதி ஜிக்மிஷந் மாதுரம் பூணராஜம்
தாபாத்யை: பாவயித்வா ததுசிதஸிபிகாதாரணாத்யர்ச்யமான: |
தத்ருஷ்டத்தக்ராமவர்யம் ருசிரவரஇதி க்யாபயித்வா முநீந்த்ரு:
ஸேதோர்மார்கேண கச்சந்நகருத மநஸா திந்த்ரிணீவ்ருக்ஷமோக்ஷம் || 22

மீண்டும் நம்மாழ்வாரை ஸேவிக்க விரும்பி, விரைந்து புறப்பட்ட ஜீயர், வழியில் மதுரைஅரசனான மஹாபலிவாணராயனுக்கு பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தருளி, அவனாலே பல்லக்குச்சுமத்தலாகிற கைங்கர்யத்தினால் கௌரவிக் கப்பட்டார். அவன் கொடுத்த முத்தரசனந்தல் என்ற க்ராமத்தை அழகிய மணவாளநல்லூர் என்ற பெயரிட்டார். திருவணைவழியாகச் செல்லும்போது தமக்கும் முதலிகளுக்கும் நிழல்கொடுத்த பெரியபுளியமரம் மோக்ஷமடைய வேண்டும்மென்று மனத்தாலே நினைத்தார். அவ்வளவிலே அம்மரம் பட்டுப்போய் பரமபதத்தை ப்ராபித்தது. (22)

दृष्ट्वा श्रीमच्छठारिं पुनरपि कुतुकी पूर्ववद्रङ्गधाम्नि
श्रीशं नत्वा वनाद्रौ यतिवरयमिनं प्राहिणोत्किंक्रियार्थे।
श्रीमद्रामानुजाङ्घ्रयोरमृतगुरुवरैरर्पितां सूक्तिमालां
व्याचक्षाणो महार्घैः सरसघृतमुखै रङ्गनाथं पुपोष ॥ २३

த்ருஷ்ட்வா ஸ்ரீமச்சடாரிம் புநரபி குதுகீ பூர்வவத்ருங்குதாமநி
ஸ்ரீஸம் நத்வா வநாத்ருரௌ யதிவரயமிநம் ப்ராஹிணோத் கிங்க்ரியார்த்தே |
ஸ்ரீமத்ராமானுஜாங்க்யாரம்ருதக்ருவரைர்ப்பிதாம் ஸுக்திமாலாம்
வ்யாசக்ஷானே மஹார்கை: ஸரஸக்ருதமுகை ரங்குநாதம் புபோஷ || (23)

நம்மாழ்வாரை மங்குளாஸாஸநம் செய்துவிட்டு, மீளவும் குதாஹலத் தோடு கோயிலுக்கெழுந்தருளிப் பெரியபெருமானைப் பணிந்து நின்றார். திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் ஸ்ரீகார்யநிர்வாஹகராகவிருந்து கைங்கர்யம் பண்ண யதிராஜஜீயரை அனுப்பிவைத்தார். எம்பெருமானின் திருவடித் தாமரைகளில் திருவரங்கத்தமுதரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட சொன்மாலையான இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்தார். நறுநெய், பச்சைகற்பூரம் முதலிய சிறந்த பத்யார்த்தங்களாலே நம்பெருமானை உபசரித்து உகப்பித்தார். (23)

श्रीमान् कान्तोपयन्ता शठरिपुफणितिव्याक्रियायाः सहस्रैः
 षड्भिस्त्रिंशत्सहस्र्या उपचयकृदिति श्रीशभट्टार्यगीतः।
 आख्यातां कृष्णपादैः कलिकलुषबलात् कर्षितां पूर्वटीकां
 दृष्ट्वा भट्टेशसूक्तेर्लीलितरसमयीं व्याक्रियां साधु चक्रे ॥ २४

ஸ்ரீமாந் காந்தோபயந்தா ஸட₂ரிபுப₂ணிதிவ்யாக்ரியாயா: ஸஹஸ்ரை: ஷட்₃பி₄ஸ்த்ரிம்ஷத்ஸஹஸ்ர்யா உபசயக்ருதி₃தி ஸ்ரீஸப₄ட்டார்யகீத: | ஆக்₂யாதாம் க்ருஷ்ணபாதை: கலிகலுஷப₃லாத் கர்ஸிதாம் பூர்வடகாம் த்₃ருஷ்ட்வா ப₄ட்டேஸஸுக்₃தேர்லலிதரஸமயீம் வ்யாக்ரியாம் ஸாது₄ சக்ரே || (24)
 கைங்கர்யச்செல்வம் நிறைந்தவரான மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யானமான ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்பெருக்கர் என்று திருமலைதந்தபெருமாள் என்கிற ப₄ட்டராலே கொண்டாடப்பட்டார். க்ருஷ்ணஸு₃ரியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் அருளிச்செய்யப்பட்ட பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்₂யாநத்தின் முன்(பெரும்)பகுதி கலியின் கொடுமையினால் காணாமற்போக, அப்பகுதிக்கு ரஸமயமான ஒரு வ்யாக்₂யாநத்தை நன்றாக அருளிச்செய்தார் ஜீயர். (24)

बालं वाधूलनाथं स्वकृतविवरणश्लाघिनं वर्धयित्वा
 बाणार्ये तत्सहाये भुवनगुरुनतं रङ्गनाथं ददौ सः ।
 आम्नायानां विमर्शी गुरुवरहृदयं स्थाविरे व्याचिकीर्षन्
 युष्मद्वंश्याथमेतत्त्विति वरदगुरुं प्राह तेनानुयुक्तः ॥ २५

ப₃ரால்ம் வாதா₄லநாத₂ம் ஸ்வக்ருதவிவரணஸ்லாகி₄நம் வர்த₄யித்வா ப₃ரானார்யே தத்ஸஹாயே ப₄வநகு₃ருநதம் ரங்க₃நாத₂ம் த₃தெ₃ள ஸ: | ஆம்நாயாநாம் விமர்ஸீ கு₃ருவரஹ்ருத₃யம் ஸ்த₂வி₃ரே வ்யாசிகீர்ஷந் யுஷ்மத்₃வம்ஸ்யார்த்த₂மேதத்த்விதி வரத₃கு₃ரும் ப்ராஹ தேநாநுயுக்த: || (25)
 தம்முடைய வ்யாக்₂யாநத்தைக் கொண்டாடின அதிப₃ரான கந்தாடைநாயனை ஆஸீர்வதித்து, பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்₂யாநம் எழுதும்போது உடனிருந்து உதவிய திருப்பாணுவார்தாதர்நாயனருக்கு பிள்ளைலோகாசார்யரின் திருவாராத₄னப்பெருமாளான ஸ்ரீரங்க₃ராஜரைக் கொடுத்தருளினார்.

ஜீயர் முதுமையில் திருக்கழுத்துநோவ ஆசார்யஹ்ருத₃ய வ்யாக்₂யானமெழுதுகையில், 'எதற்காக இப்படி ஸ்ரமப்படவேண்டும்' என்று கேட்ட கோயில் கந்தாடையண்ணனுக்கு 'உம்முடைய வம்ஸத்தினருக்காகவே'

என்று பதிலுரைத்தார்.(25)

हृद्यं वाधूलधुर्यं वरदगुरुवरं वादिभीकृद्गुरुं च
श्रीभाष्यश्रीशठारिश्रुतिविवरणयोः कल्पयित्वाऽभिषिक्तौ ।
देवस्यादेशमेवं जगति सफलयन् स्वावतारेण भूयः
प्राप्तुं स्वं धाम दिव्यं रुचिरवरमुनिश्चेतनायां चकाङ्क्षे ॥ २६

ஹ்ருத்₃யம் வாதூ₄லதூ₄ர்யம் வரத₃கு₃ருவரம் வாதீ₃பீ₄க்ருத்₃கு₃ரும் ச
ஸ்ரீப₄ாஷ்யஸ்ரீஸ₂ட₂ாரிஸ்ருதிவிவரணயோ: கல்பயித்வா₅பி₄ஷி₄க்தௌ ।
தே₃வஸ்யாதே₃ஸமேவம் ஜக₃தி ஸப₂லயந் ஸ்வாவதாரேண பூ₄ய:
ப்ராப்தும் ஸ்வம் த₄ாம தீ₃வ்யம் ருசிரவரமுநி₃ச்சேதநாயாம் சகாங்க்ஷே ॥ (26)

ஜீயர் தம் மனத்துக்கு இனியவர்களான கந்தாடையண்ணனையும்,
ப்ரதிவாதீ₃ப₄யங்கரம் அண்ணனையும் முறையே ப₄க₃வத்₃விஷய, ஸ்ரீப₄ாஷ்ய
ஸிம்ஹாஸநங்களில் அபி₄ஷேகம் செய்தருளினார். இவ்வண்ணம்
எம்பெருமானுடைய நியமனத்தை தம்முடைய அவதாரத்தாலே நிறைவேற்றி,
மணவாளமாமுனிகள் மீண்டும் தம்முடைய தீ₃வ்யமான ஸ்த₂ாநத்தை அடைய
மநஸ்ஸாலே நினைத்தார். (26)

आर्तिं स्वोक्त्या विवृण्वन् रुचिरवरमुनिः स्यन्दनस्थं रमेशं
श्रीरङ्गेशं दिदृक्षुः स्वमठधुरि समागत्य तिष्ठन्तमेव ।
दृष्ट्वा धूताखिलार्तिः कतिपयदिवसान् लोकभागेन जीवन्
भूयो रामानुजाङ्घ्रिद्वयसमुपगमे दुर्निवारत्वरोऽभूत् ॥ २७

ஆர்த்திம் ஸ்வோக்த்யா விவ்ருண்வந் ருசிரவரமுநி: ஸ்யந்₃நஸ்த₂ம் ரமேஸம்
ஸ்ரீரங்கே₃ஸம் தீ₃த்₃ருக்ஷ: ஸ்வம₂ட₂தூ₄ரி ஸமாக₃த்ய திஷ்ட₂ந்தமேவ ।
த்₃ருஷ்ட்வா தூ₄தாகீ₂லார்த்தி: கதிபயதி₃வஸாந் லோகப₄ாக்₃யேந ஜீவந்
பூ₄யோ ராமாநுஜாங்க்₄ரித்₃வயஸமுபக₃மே து₃ர்நிவாரத்வரோ₅பூ₄த் ॥ (27)

எம்பெருமானை உடனே அடையவேண்டும் என்ற தம்முடைய
திருவுள்ளத்துடிப்பை 'ஆர்த்திப்ரபந்தம்' மூலம் வெளிப்படுத்திய ஜீயர்,
திருத்தேரிலே புறப்பட்டு திருமகள்கொழுநனாகிய நம்பெருமாள் மட₂த்து
வாசலிலே நின்று ஸேவை ஸாதிக்கக் கண்டு து₃க்கமெல்லாம் தீர்ந்தவராய்,
உலகத்தார் செய்த பாக்₃யத்தால் ஒருசிலநாள்கள் எழுந்தருளியிருந்து, மீண்டும்
எம்பெருமானாரின் திருவடியிணையை அடைவதில் மிகுந்த த்வரையை
யுடையராணர்.(27)

ஸ்வா.- (பிறங்கியவித்யாதி₃) விபரீதப்ரகாஸகையான பேய்ச்சியுடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆஸ்வாதித்து, அமுது செய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே. ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத்தைக்கண்டு “இப்பிள்ளை” என்கிறாள். (மறங்கொளித்யாதி₃) பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்ட மறத்தாலேயிறே ஹிரண்யனைப்பிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரக்தஸ்பர்ஸத்தோடே காணீர் என்றாப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது விரோதி₄நிரஸந ஸாமர்த்த₂யத்தாலும், த₄ர்மயைக்கயத்தாலுமிறே; அன்றிக்கே ஸ்வாப₄விகமாகத்தழுவுகிற போதைத் திருக்குறங்குகளை வந்து காணீரென்கிறாரென்றுமாம்.

“குவிமுலையீர்” என்று ப₄க்திவர்த்த₄கராகிறவர்களை அழைக்கிறார். (5)

வ்யா.- (பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு) க்ரெளர்யத்தால் வந்த ப்ரகாஸத்தையுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து ப₄ஜித்து. “உண்டிட்டு” என்று – ஒரு முழுச்சொல்லு. (உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை) செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன் போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. (மறங்கொளித்யாதி₃) ப்ரஹ்லாத₃விஷயமான சீற்றத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (5)

அவ.- ஆரும்பாட்டு. திருத்துடையிலழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம் திருக்கடி ப்ரதே₃ஸத்திலழகை அநுப₄விக்கிறார்.

அரு. அஞ்சாம்பாட்டு- “பிறங்குதல்” ப்ரகாஸமாய், அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரெளர்யேத்யாதி₃). “சுவைத்து” என்றும் “உண்டிட்டு” என்றும் சொல்லுகையால் ப₂லித்தவர்த்த₂ம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்யாதி₃க்குத் தாத்தப்ர்யம் – பூதநாநிரஸநார்த்த₂மாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவனிடத்தில் ஸௌசகமொன்றும் தெரியாதபடியென்னுதல். பூதனையை நஸிப்பிக்குமிடத்தில் ரக்தங்களை வற்றப்பண்ணுதல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்த்தி₂களைத் தளர்த்துதல் இவையொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். “மறம்” கோபம். இது ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் கோபமாகில் கூமிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஸ்ரிதர்விஷயமான கோபமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்லாதே₃த்யாதி₃). (அச்சவடுதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது- திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்நிவேஸ விஸேஷத்தாலே அவனே இவனென்று

அவ.ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையை அநுப₄வித்துத் திருக்கடிப்ரதே₃ஸத்தை அநுப₄விக்கிறார்.

ஸ்வா.- (மத்தவித்யாதி₃) மதித்த ஆனைகளையுடைய ஸ்ரீவஸு₃தே₃வர் தம்முடைய ஹ்ருத₃யத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தே₃வகியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தா நாள் தோன்றியவச்சுதன்) என்று அவதரித்த திருநக்ஷத்ரத்தை மங்க₃ளாஸாஸநபரராகையாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே “தே₃வகீ பூர்வஸந்த₄யாயாம்” (வி.பு.5-3-2) என்கிறபடியே சேதநனைப்போலே கர்மநிப₃ந்த₄நமன்றிக்கே அநுக்₃ரஹத்தாலே ஆவிர்ப₄வித்தானென்கிறது. “அச்சுதன்” என்கிறது -ஆஸ்ரிதரை எல்லாத₃ஸையிலும் நமுவவிடாதவ னென்றபடி. முத்தம் - சண்ணம். முகிழ்நகை-மந்த₃ஸ்மிதம். ... (6)

மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்
முத்தமிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே.(6)

வ்யா.- (மத்தவித்யாதி₃) மத்த₃ஜங்களையுடையரான ஸ்ரீவஸு₃தே₃வர் தம்முடைய ஹ்ருத₃யத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தே₃வகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி₃) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்க₃ளாஸாஸந பரராகையாலே விரோதி₄கள் அறிந்து அபி₄சரிக்கைக்கு அவகாஸமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைத்தருளிச்செய்கிறார். (தோன்றிய வித்யாதி₃) “அச்சுத₄நா தே₃வகீபூர்வஸந்த₄யாயாமாவிர்பூ₄தம்” என்கிறபடியே க₃ர்ப்ப₄வாஸதே₃ஷமற ஆவிர்ப்ப₄வித்து, ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நமுவவிடாதவனுடைய முத்தமிருந்த படியைக்காணுங்கோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே) முகிழாநின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். அதாவது- கடிப்ரதே₃ஸம். முகிழ்நகை- மந்த₃ஸ்மிதம். (6)

தோற்றும்படி யிருக்கை. “கிடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன்கீண்டானுடைய குறங்குகளை” என்றந்வயம். (5)

அரு.-ஆறும்பாட்டு. (திருக்கடிப்ரதே₃ஸத்தில்) கடிப்ரதே₃ஸவர்த்தி பும்ஸ்த்வசிஹ்நமான அவயவவிஸேஷத்தில்.

(பத்தாநாளிலே) என்றது திருவோணத்திலென்றபடி. ரோஹிணியாயன்றோ திருநக்ஷத்ரமிருப்பது. இப்படியருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மங்க₃ளாஸாஸநேத்யாதி₃). பிறந்தயென்னுதே “தோன்றிய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத்யாதி₃). (முகிழாநின்ற) முகுளியாநின்ற.

அவ.-ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்ரதே₃ஸத்தில் நின்றும்போந்து திருமருங்கினழகை அநுப₄விக்கிரர்.

ஸ்வா.- (இருங்கையித்யாதி₃) பெரிதான கையையும் மத₃த்தையு முடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீ₂த்தாலே கொலை கருதிவந்த பாகனைக் கொன்று, ஆனையையும் நிரஸித்து, கொம்பைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் “மதம்பட்டது” என்று இழுத்துக்கொண்டு விளையாடுகிற களிறுகளை, அவர்களை விழுத்தள்ளி பறித்துக் கொண்டோடுகிற பரமனென்னுதல். இங்கு “பரமன்” என்றது-ஓட்டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன் தன்னுடைய (நெருங்குபவளமும்)

அவ.-ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்ரதே₃ஸத்தினழகை அநுப₄வித்த வந்தாரம், திருமருங்கினழகையநுப₄விக்கிரர்.

இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்
மருங்குமிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே.(7)

வ்யா.- (இருங்கையித்யாதி₃) பெரியதுதிக்கையையுடைய மத்தக₃ஜமான குவலயாபீ₂த்தைத் தன்வஸமாக நடத்தாநின்றுள்ள பாகனைக் கொன்று. பருங்குதல்-கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி₃) அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக் கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்களிலே, லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தக₃ஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்த்துப்பறித்துக் கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி₃) நெருங்கக்கோத்த பவளவடமும், நேரிதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடே சேர்ந்த திருமருங்குமிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர் வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து

அதாவது-ஸங்குசிதமாகாநின்ற வென்றபடி. “நகை” ஸ்மிதம். (6)

அரு.-ஏழாம்பாட்டு. (இருங்கையித்யாதி₃) (திருமருங்கின்) ஒக்கலையின். “ஈர்க்குகை” நடத்துகையாய், அருளிச்செய்கிரர் (தன்வஸமித்யாதி₃). (பாகனை) மாவுத்தனை. “கொண்டோடும்” என்கிற பத₃ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றி யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). “விளையாடுகிறவர்களிலே” என்றதுக்கு “திரிகிறவர்களை” என்றத்தோடநவயம். (பண்ணி) என்றவந்தரம் “இருக்கிற ஒன்றை” என்று
www.srivaishnavan.com 4-8-2008

செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதான பொன்நாணும் முத்துவடங்களையு
முடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை அநுப₄விக்கிறார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாஸத்தையுடைய த₃யாந்தி.(7)

அவ.எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் நின்றும் திருவுந்தியிலே
போருகிறார்.

ஸ்வா.- (வந்தவித்யாதி₃) தன்னோடே விளையாடவந்த
*தன்னேராயிரம் பிள்ளை(3-1-1)களான மதலைக்குழாத்தைத் தானும்
மதலையாயிருக்கச்செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவாணைக்
கன்றுபோலே தானே ஓடிவிளையாடாநிற்பானாய், ஸ்ரீநந்த₃கோபரைக்
கண்டால் விநயம்தோன்ற நிற்கையாலே “நந்தன்மதலை” என்கிறது.
(நன்றுமழகிய?) இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற
திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார்.

காணுங்கோள். ... (7)

அவ.எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம்,
திருவுந்தியினழகை அநுப₄விக்கிறார்.

வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்றுமழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே ஒளியிழையீர் வந்து காணீரே.(8)

வ்யா.- (வந்தவித்யாதி₃) தன்னோடே விளையாடவந்த *தன்னேராயிரம்
பிள்ளை(3-1-1)களான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச்செய்தே,
அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று ப₃லாக்கரித்து, கொம்பு முகிழ்த்த
இளவாணைபோலே தானே ப்ரத₄நானாய் விளையாடும். (நந்தனித்யாதி₃). இப்படித்
திரியாநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்த₃கே₃பார் ஸந்நிதி₄யில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும்
பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. (நன்றுமித்யாதி₃) மிகவும் அழகியதான
திருவுந்தியிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியையுடைத்தான ஆப₄ரணங்களை

கூட்டிக்கொள்வது. “வாள்” என்று காந்தியாய்,அத்தையருளிச் செய்கிறார்
(ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி). (7)

அரு.-எட்டாம்பாட்டு.(வந்தவித்யாதி). (திருவுந்தி)திருநாபி. (மதலைக்
குழாத்தை) பிள்ளைஸமுஹத்தை. (முகிழ்த்த) என்றது -முகுளம்போலே
உண்டாகாநிற்கிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத்துக்கீடாக “தந்தக் களிறு”
என்றதின் ப₂லிதம். “நந்தன்மதலை” என்றதில் நந்தனுக்கு விதே₄யமென்று

“ஒளியிழை” என்றது - ஆத்மபூ₄ஷணம். ... ... (8)

அவ.-ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகிறார்.

ஸ்வா.- (அதிரும்கடலித்யாதி₃) கடல்நிறவண்ணென்ன அமைந்திருக்கச்செய்தே “அதிரும்கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. இப்பிள்ளையை ஆச்சியானவள், (மதுரமுலையூட்டி) கட்டநினைத்தவளாகையாலே இவன் அறிந்து ஓடாதபடியாக நினைத்து முலை கொடுத்தாளாதல்; கட்ட நினைத்தவளாகையாலே தான் கட்டவிழ்க்கும்மளவும் பிள்ளைக்கு த₄ரகமாக அவனறியாமல் முலைகொடுத்தாளாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழந்தாம்பாலே

யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். இழை-ஆப₄ரணம். ... (8)

அவ.-ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம், திருவுதரத்தினழகை அநுப₄விக்கிறார்.

அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப்படாமே பழந்தாம் பாலார்த்த
உதரமிருந்தவாகாணீரே ஒளிவளையீர் வந்துகாணீரே.(9)

வ்யா.- (அதிரும்கடல்நிறவண்ணனை) கே₄ஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனை. “கடல்நிறவண்ணன்” என்னவமைந்திருக்கச்செய்தே, “அதிரும்கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே-இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து) பெற்ற தாயானவள் மது₄ரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிறதறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. (பதரவித்யாதி₃) தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளையும்

தோற்றுக்கையால் அததை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (8)

அரு.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிருமித்யாதி₃) (நிறம்போலே) என்கிற விடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸாத்₃ருஸ்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரமஹரமான) என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி₃). கே₄ஷத்தாலே சலநம் தோன்றுகையால் இவனும்ஓரிடத்தில் நில்லாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடிதோற்றுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்தத்துக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். “தாம்பாலார்த்த” என்றபத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து வஞ்சநத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி₃). “வஞ்சித்துவைத்து” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து “பதரப்படாமே” என்றதுக்கார்த்த₂ம் (தன் நினைவித்யாதி₃). (தப்பாதபடி) என்றதுக்கு (கட்டின) என்றபத₃த்தோடந்வயம். www.srivaishnavan.com 4-8-2008

கட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறார். “பிள்ளைக்கு ரஸிக்கவேணும்” என்று தான் ரஸவத்பத₃ார்த்த₂ங்களை பு₄ஜிக்கையாலே இவள் முலைப்பாலும் மது₄ரமென்கிறது. பதரப்படாமை – தப்பாமை.

“ஒளிவளை” என்று ப்ரகாஸமான ‘அநந்யார்ஹசிஹ்நம். (9)

அவ.-பத்தாம்பாட்டு. திருவுத₃ரத்தில் நின்றும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.- (பெருமாவித்யாதி₃) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிராநிற்கச்செய்தேயிறே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறிந்த ஓசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிரித்தபடி கண்டு “இப்பிள்ளை” என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகௌஸ்துப₄ம் போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்தநமென்னுதல்; ஏதேனுமொரு ரத்தநமாகிலும்

பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க் கிடந்ததொருதாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் தழும்பு காணலாம்படியிருக்கிற வயிற்றினழுகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே) ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (9)

அவ.பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம் திருமார்வினழகை அநுப₄விக்கிறார்.

பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே.(10)

வ்யா.- (பெருமாவித்யாதி₃) மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்த₃ஸையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரிய மருதுகளின் நடுவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முக்₃த₄னவனுடைய. (குருமாவித்யாதி₃) ஸ்ரேஷ்ட₂மாய் ஸ்லாக்₄யமான

(பதருகை) தப்புகை. (ஒழிஞ்சான முட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோக₃மில்லாத கயிறு.. (9)

அவ.-பத்தாம்பாட்டு. (பெருமாவித்யாதி₃) “பெரு” “மா” என்றும் சொல்லுகிற த்₃விருக்திக்குத் தாத்பர்யம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. “பிணிப்புண்டு” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (கட்டுண்டு) என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருதமிறுத்த வென்கிற ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தைக் கடாக்கித்து ★ அங்கு பத₃தாத்பர்யம் (அத்த₃ஸையிலித்யாதி₃). பிள்ளை பத₃தாத்பர்யம் (முக்₃த₄ன) என்றது. “குரு” என்று-கு₃ருவாய், “மா” என்று மஹத்தாய், ப₂லிதார்த்த₂த்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரேஷ்ட₂மாயித்யாதி₃).

திருமேனியின் ப்ரபை₄யாலே நீலமாய்த்தென்னுதல்; ஏவம்ப்ரகாரமான திருமார்பைக் காணீரென்கிரூர்.

“சேயிழை” என்று-ப₄க்தி ப்ரகாஸகமான ஆத்மபூ₄ஷணம்....(10)

அவ.-பதினோரம்பாட்டு. திருமார்வில்நின்றும் திருத்தோளிலே பெருகுகிரூர்.

ஸ்வா.- (நாள்களித்யாதி₃) திருவவதரித்தநாள் தொடங்கி, சென்ற மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருபதென்பதாய்க் காலத்தை மயக்குகிறது; காலக்ருத பரிணாம சக்தியில்லாமையிறே. அன்றிக்கே இதுதன்னை த்₃ருஷ்டி தே₃ாஷ பரிஹாரார்த்த₂மாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிரூராகவுமாம். (தாளித்யாதி₃) கண்வளருகிறவிடத்திலே ஸகடாஸுரன்வந்து கிட்டுகிறவளவிலே முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறித் திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக்

பூநீகெளஸ்துப₄மாகிற ஆப₄ரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வினழகிருக்கிற படியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்து காணீரே) சிவந்த ஆப₄ரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். (10)

அவ.- பதினோரம்பாட்டு. திருமார்வினழகை அநுப₄வித்த வநந்தரம், திருத்தோள்களினழகை அநுப₄விக்கிரூர்.

நாள்களோர் நாலெந்து திங்க ளளவிலே
தானைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் ருருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சரிசூழலீர் வந்து காணீரே.(11)

வ்யா.- (நாள்களோரித்யாதி₃) திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலெந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி அருளிச்செய்வது-மங்க₃ளாஸாஸநபரராகையாலே த்₃ருஷ்டி தே₃ாஷபரிஹாரார்த்த₂மாக. (தானை யித்யாதி₃) தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேஸத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற ஸகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் ஸ்தந்யார்த்த₂

குலாவியினர்த்த₂ம் (அசைந்து) என்றது.(10)

அரு.-பதினோரம்பாட்டு. (நாள்களோரித்யாதி₃). “நாலெந்து” என்று அநேகார்த்த₂ம் தோற்றும்படி சொல்லுவானென்? ஒன்றைநிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லவொண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (மாஸமித்யாதி₃). (மயக்கி) ஸந்தேஹிக்கும் படிபண்ணி அதிப₃ால்யத்திலே அதிமாநுஷசேஷ்டிதம் செய்தானென்
www.srivaishnavan.com 4-8-2008

கிட்டினவனாகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது-சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள் கொளியாதி₃) இதுக்குமுன்னே செய்ததை, பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாஸித்தபடியாலேயாதல்; அன்றியிலே அந்வயத்தை நினைத்தாதல். ஒளியையும் வளைவையு முடைத்தான எயிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர் வவ்வினான்) முடித்தற்கரிய உயிரை வவ்வினான். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை வந்துகாணீரென்கிறார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது நெளித்த தோள்களிறே.

(சுரிகுழல்) த₃ாந்தருப ப்ரபத்தி. (11)

அவ.-பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

மாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே ஸகடம் ப₄க்₃நமாகத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது-சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள் கொளியாதி₃) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளை யுடையான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “பேய்ச்சி பெருமுலையுடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்” (பெரிய திரு. 1-3-1) என்னக்கடவதிறே. ஸகடாஸுரநிரஸநத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறியருளிச்செய்தது க்ரமவிவக்யாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயிற்றையுடையவளை “எயிறு” என்கிறது. “ஒண்டொடி” என்னுமாபோலே. (தோள்களியாதி₃) அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்ததோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். (11)

அவ.-பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளிழகை அநுப₄வித்த அநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தின் அழகை அநுப₄விக்கிறார்.

றூல் த்₃ருஷ்டிதே₃ாஷமாமென்று கருத்து. “சாடுகை” நலிகையாய், அதில் ப₂லிதம் (கட்டழிய உதைத்து) என்றது.

“எயிறு” த₃ந்தம். இத்தையுடையவென்று லக்ஷணயா அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (ஒளியியாதி₃). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால் ப₂லிதம் (முடித்தற்கரிய) என்றது. “வவ்வுகை” வாங்குகையாய் அர்த்த₂ம் (அபஹரித்தவன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியியாதி₃). “எயிற்று” என்றால் பூதனையைச் சொல்லுமோவென்ன; “தொடி” என்று-வளையாய், ஒள்ளிய வளையையுடைய ஸ்தீரையை “ஒண்டொடி” என்று சொல்லுமாபோலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயிற்றையியாதி₃). (நெறித்த) சலித்த.(11)

கட்டுண்டு அதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதேயிருக்குமா போலேயிறே இவள் கட்டினவிதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதேயிருக்கிற இருப்பும்; பிறருடைய கர்மநிபுந்த₄நுமான கட்டை அவிழ்க்குமத்தனையல்லது தன்னநுக்₃ரஹத்தால் வரும் கட்டு தன்னாலும் அவிழ்க்கப்போகாது; “இனிஸக்தனாகில் போய்க்காணாய்” என்று அவள் சொல்லும்படியிறே இவனுடைய அஸக்தி. “தொழுகையும்”(பெரு.திரு 7-8) என்று கொண்டு போக்கற்றவாறே தொழத்தொடங்குமத்தனையிறே; எல்லாரையும் தொழவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறுன்; “போக்கற்ற த₃ஸையிலே அஞ்ஜலியே அபி₄மதஸித்தி₄க்கு ஸாத₄நம்” என்றறியுமவனிறே. “அதிசஞ்சல சேஷ்டித” என்று துருதுருக்கையாய் ஊரைப்பூசல் விளைத்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணென்கிறுள். **இத்யுக்த்வா** ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு வைத்து. **அத₂நிஜம் கர்ம ஸா சகார** அவள் தான் கறப்பது கடைவதாகப் புக்காள். **குடும்பி₃நீ** இவனைப் போலே நியமிக்கவேண்டுவன எத்தனை கிடக்கிறன.

(பெருமாயன்) நிரதிஸயாஸ்சர்யயுக்தன். அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அதுதன்னை எளியாரைப்போலே வழியல்லாவழியே களவிலே ஒருப்பட்டு, அதுதன்னையும் ஸர்வஸக்தியான தான் தலைக்கட்ட மாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே “பையவே நிலையும்”(திருவாய்.5-10-3) என்று உடம்புவெளுத்துப் பேகணித்து நின்ற நிலையளவும்செல்ல நினைக்கிறார்.

(என்னப்பனில்) என்னுயனில்; ஆழ்வார் உத்₃தே₃ஸ்யமாய்ப் போகாநிற்கச்செய்தேயும் *பும்ஸாம்த்₃ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான விஷய மாகையாலே அவ்வருகு போவாரையும் துவக்கவல்லவிஷயமாகையாலே சொல்லுகிறார். ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அடியறவார்த்தை சொன்னாராகில் ஆழ்வாரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொண்டாராவிறே. (என்னப்பனில் நண்ணி) ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் நின்றும் ஆழ்வார்பக்கலிலே கிட்டி; விஷயப்ரவணன் ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களை விட்டு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைக் கிட்டுகையிலுண்டான அருமைபோரும் இவருக்கு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைவிட்டு ஆழ்வாரளவும் வருகைக்கு; ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களை விடலாம், அவற்றின் தே₃ாஷத₃ர்ஸநத்தாலே; அங்ஙனெருதே₃ாஷம் காணவிரகில்லாமையாலே அதிலும் அரிது இது; ஆனால் இத்தைவிடவேண்டுவானென்னென்னில், சரமாவதி₄யில் போவார்க்கு ப்ரத₂மாவதி₄யில் நிற்கையும் குறையென்னுமதினலே.

(தென்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வார் தாம் உத்₃தே₃ஸ்யமாகப் பற்றின விஷயத்துக்குள்ள குறையுமில்லையிறே இவர்பற்றுகிற விஷயத்துக்கு. எங்ஙனெயென்னில்; ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப் பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு

க₃ந்தவ்யபூ₄மியில்லையிறே. (என்றக்கால்) வாங்மந:காயங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு; உக்திமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை அநுப₄வித்தால் ஆழ்வாருக்குப் பிறக்குமாநந்த₃மெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருக்திமாத்ரத் தாலே பெற்றேனென்கிறார். (அமுதாறும்) அமுது தான் ஊற்றுமாறாதே செல்லாநிற்கும். “ந ச புநராவர்த்ததே”(ச₂ந்.1-15-1) என்று அவ்விஷயம் நித்யாபூர்வமாய் ஆழ்வாருக்குச் செல்லுமாபோலே எனக்கு இவ்விஷயம் நித்யாபூர்வமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன். (என்நாவுக்கே) பின்னை எங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையீயென்னில், முதலடியான ப₄க₃வத்₃விஷயமுங்கூட ரஸியாதேயிருக்கிற உங்களுக்கு, அதினுடைய எல்லையான ஆழ்வாரளவும் ரஸிக்கும்படியான எனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ? (என்நாவுக்கே) அநாதிகாலம் எது ரஸித்துப்போந்த நாவுக்கு எது ரஸிக்கிறதென்றுமாம். இப்பாட்டால் ஆழ்வாரென்றால் தமக்கு ரஸித்திருக்கும்படி சொன்னார்.

முதற்பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

*****

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.-முதற்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய நிரதிஸயபே₄ாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யகாஷ்டை₂யான ஆழ்வாரைப் பற்றுகிற இவர் ப்ரத₂மாவதி₄யான ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலிழ்வானென்னென்னில், ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்யதாதிஸயம் தோற்றுகைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முக₂மலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும் ப₄க₃வத்₃விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். “உரலிளேடிணந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்” (திருவாய். 1-3-1) என்றும், “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” (திருவாய்.5-10-1) என்றும், “பையவேநிலையும்” (திருவாய்.5-10-3) என்றும் ஆழ்வார் ஆழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே

அரு.-முதற்பாட்டு. “அண்ணிக்கும்முதாறும்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ப₄ாவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி₃). ஆனால் “என்னப்பனில்” என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதி₃த்து, இதுக்கு மூன்றுவகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி₃). (ஆழ்வாருடைய) இத்யாதி₃க்கு அவருடைய பே₄ாக்யதாதிஸயம் சொல்லுகைக்குக் கீழ்வதி₄சொல்லவேண்டுகையாலே “அப்பனில்” என்கிறுரென்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய முக₂மலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு “என்” என்கிற பத₃மநுஸந்தி₄த்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ளமுகக்குமென்று திருவுள்ளம். (அவருக்கும்) ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற அபத₃நமாகையாலே “கண்ணிநுண்” இத்யாதி₃யாலே விசேஷித் தாரென்று தாத்தப்யம். “மாயன்” என்றபத₃த்திலே ஆஸ்சர்யசேஷிதங்களையெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும் பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் (உரலிளேடித்யாதி₃).

அத்தைப்பேசுகிரூர்.

வ்யா.- (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கல் இவருக்குண்டான உத்₃தே₃ஸ்யதை இருந்தபடி- அவருடைய உத்₃தே₃ஸ்ய வஸ்துவைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய உள்மானம் புறமானம் ஆராயும்படியாய்த்து. இவர் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே கையொழிந்தபடி- இவர் ஆழ்வார் பக்கலிலே ந்யஸ்தப₄ரரானபடியிறே.

(கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலே கட்டப்படுக்கால் உறுத்தும்படி பலபிணைகளை உடைத்தாயிருக்கை. (கண்ணி) முடி. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலே அழுந்தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக் கட்டினபின்பு உரலோடே சேர்க்கைக்கு எட்டம்போராதிருக்கை.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “உரலைநேரிதாகச் செதுக்கப் போகாது; அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது. இனி இவன்றன்னைவிட்டு நெடியகயிறுதேடி எடுக்கப்புகில் பின்னை இவன்றன் எட்டான். *காற்றிற்கடியனாயோடும்; இனிச்செய்வதென்” என்று அவள் தடுமாறுகிறபடியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ஸதை₃கருப ரூபாய” (வி.பு.1-2-1) என்கிற தன்னுடைய திருமேனியைநெருக்கி இடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படி பண்ணினான். “கட்டுகைக்குப் பரிகரமில்லை” என்று

தாம்பினாலென்னவமைந்திருக்க “கண்ணி” “நுண்” “சிறு” என்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ஆழ்வார்பக்கலித்யாதி₃) (உத்₃தே₃ஸ்யதை யிருந்தபடி ஆராயும்படியாய்த்து) என்றந்வயம். (உள்மானம் புறமானம்) அந்தர்பூஹ்ய ஸ்வரூப மெல்லாமென்றபடி. தாம்பினால் கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்த படியாலே அவரையிட்டுக் கண்ணியை வர்ணித்தாரென்று கருத்து. அவ்வவ்ஹிதமாக ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ? ஆழ்வாரையிட்டென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இவரித்யாதி₃). (ந்யஸ்தப₄ரரானபடி) என்றது ந்யஸ்தப₄ரராகையாலே என்றபடி.

“கண்ணி” என்றதுக்குப்ப₂லிதம் (கண்ணித்தாம்பித்யாதி₃) இத்தால் ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்ததுக்கு ஸுசகமென்று திருவுள்ளம். (நேரியதாயிருக்கை) மெல்லிய தாயிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸுசகம்.

‘கட்டுண்ட’ என்னுதே ‘பண்ணிய’ என்பானென்னென்கிற ஸங்கை உதி₃க்கைக்காக ப்ரதீகக்₃ரஹணம் பண்ணுகிரூர் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) என்று. இந்த ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (உரலையித்யாதி₃). (நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது) என்றது -மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. (கடியன்) வேக₃வான். (கண்டான்) என்ற அநந்தரம் “ஆகையாலே கட்டுண்ணப் பண்ணினான் என்கைக்காக அருளிச்செய்தார்” என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாக ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான

நிவ்ருத்தையாமாகில் பிறந்து படைக்க நினைத்த குணத்தை இழக்குமத்தனையிறே. ஆகையாலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தான். “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவெட்டென்றிருந்தான்” (பெரியதிரு. 5-9-7) என்றும், “கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்” (பெரியதிரு. 11-5-5) என்றும் எல்லாருமீடு படும் துறையிறே இதுதான். “த₃ம்நா சைவ-யதி₃ஸக்நோஷி க₃ச்ச₂ த்வமதி சஞ்சலசேஷ்டித” (வி.பு.5-6-15) என்று தாய் கட்டினகட்டை அவிழ்க்க ஸக்தனல்லேன் என்றிருந்தானிறே. “ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ஸ்தி₂திமோக்ஷஹேது:” (ஸ்வே.6-16) ஸ்வவ்யதிரித்தரையடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவன்கிடர் இப்போது ஓரப₃லை கட்டின கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள ஸக்தனன்றிக்கே இருக்கிறான். செருக்கனான ஸார்வபெ₄ளமன் அபி₄மத விஷயத்தின் கையிலேயகப்பட்டு ஒரு கருமுகைமாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே இருக்குமபோலேயிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதேயிருந்த இருப்பும். பிறருடைய கர்மநிப₃ந்த₄நமாக வரும் கட்டையவிழ்க்குமத்தனையல்லது தன்னநுக₃ரஹத் தாலே வந்த கட்டு தன்னாலும் அவிழ்க்கப்போகாதென்கை.

திருமேனியைச் சுருக்கப்போகாமையால் கட்டுண்ணப்பண்ணக் கூடுமோவென்னவருளிச் செய்கிறார் (ஸதை₃கேத்யாதி₃). (நெருக்கி) ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே நெருக்கியென்றபடி. ஆகையால், “ஸதை₃கருபருபாய” என்றது கர்மக்ருதவிகார ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

தன்ஸங்கல்பத்தால் தானே கட்டுண்ணவேணுமோ? அவள்கட்டாதே போனால் நல்லதன்றேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கட்டுகைக்கித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). ஆக, “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய” என்றவித்தால் ஸௌஸப்₄யத்தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹம் ஸூசிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி இவ்வபத₃நத்தில் வ்யாமோஹித்தாருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணியா ரித்யாதி₃). இதுக்கு அர்த்த₂ம்-பலபிணைகளை உடைத்தாய், குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டவிசைந்ததிறே.

“இருந்தான்” என்று கட்டுகைக்கும், அதுக்கு இசைந்திருக்கைக்கும் அடைவே ப்ரமாணத்₃வயமருளிச்செய்து அர்த்த₂நாஸுந்த₄நத்தாலே வித்த₃ராகிறார் (த₃ம்நாசை வேத்யாதி₃). “த₃ம்நா சைவோத₃ரே ப₃த₄வா ப்ரத்யப₃த₄நாது₃லூக₂லே, க்ருஷ்ணமக்லிஷ்ட கர்மாணமாஹ சேத₃மமர்ஷிதா, யதி₃ ஸக்நோஷி க₃ச்ச₂த்வ மதிசஞ்சல சேஷ்டித, இத்யுத்த்வா₅த₂ நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பி₃நீ” (வி.பு.5-6-15)

ஸர்வஸக்தனானவன் அஸக்தனென்றிருக்கக் கூடுமோவென்ன, ப்ரேமத்தாலே இப்படியிருக்கிறானென்று ஈடுபடுகிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி₃). ப்ரேமத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானேவென்ன த்₃ருஷ்டாந்தம் சொல்லிக் கொண்டு ஆஸ்சர்யப் படுகிறார் (செருக்கனானவித்யாதி₃). ஸம்ஸாரப₃ந்த₄மவிழ்க்கைக்கும், இந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்

ஆழ்வார் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” (திருவாய்-1-1-1) என்று அவன் குணத்தை வர்ணித்தார். இவர் முதலடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே அவன்திருமேனியில் ஸ்பர்ஸித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய உத்₃தே₃ய்யவஸ்து இவருக்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதிறே.

இவற்றன்னைக் கட்டுவது- “ஒருபெண்ணைக் களவுகண்டான், வெண்ணையைக் களவுகண்டான், ஊரை மூலையடியே நடத்தினான்” என்றிறே; இவன் “ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாமிடுங்கோள்” என்றிருந்தான். அதாவது-களவிலே தகணேறினபடி. இவள் கட்டிவைத்து அடிக்கப்படுக்க வாரே, “தொழுகையும்” (பெரு.திரு.7-8) என்கிறபடியே தொழத்தொடங்குமே; எல்லாரையும் தொழவித்துக்கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். “இத்த₃ஸையில் அபி₄மதஸித்₃தி₄க்கு அஞ்ஜலியே ஸாத₄நம்” என்றறியுமவனிறே. **அதிசஞ்சலசேஷ்டித** துருதுருக்கையாகக்கொண்டு ஊர்ப்பூசல் விளைத்தவனல்லையோ? **இத்யுக்த்வா** ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டுவைத்து. **அத₂நிஜம்கர்ம ஸா சகார** அவள் தான்கறப்பது கடைவதாகத் தொடங்கினாள்.

கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடைய வித்யாதி₃). ஆக, “யதி₃ ஸக்நோஷி க₃ச்ச₂த்வம்” என்னுமதுக்கு அர்த்த₂மருளிச் செய்தார். ப்ரப₃ந்த₄தி₃யிலே ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களிலே இழியாதே, தாம்பை வர்ணிப்பானென்னென்கிற ஸங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி₃ வாக்யத்யயத்தாலே). (வெளியது)அஸாரம்.

இனி ப்ரக்ருதஸ்லோகத்திலே “அதிசஞ்சலசேஷ்டித” என்றதுக்கு அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (இவற்றன்னையித்யாதி₃ - அறியுமவனிறே யென்னு மளவும்). (ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாம்) என்றது அழகர் திருமலையிலே, ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இரண்டுவகையுண்டாய், அவர்களுக்குள் அந்யோந்ய ஸ்பர்த்த₃தை₄யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யரைக் கண்டால் அடிக்கவேணுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே இருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே ஒருவன் வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன், ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன; ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமென்ன; ஆனால் இன்னும் குத்துங்களென்ன; அவன் பக்கல் ஸ்பர்த்த₃தை₄யாலே தன்னோவுதோற்றமல் சொன்னென்று ஐதிஹ்யம். அப்படி க்ருஷ்ணனும், வெண்ணெய்களவுகண்டானென்று கட்டினாலும் அடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு ப₄ரமில்லையென்றிருந்தானென்றபடி. “தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை” என்கிறபடியே தாயைத் தொழத்தொடங்கினு னென்கிறார் (இவளித்யாதி₃).

தொழுதால் அடியாளோவென்ன (இத்த₃ஸையிலித்யாதி₃). இவற்றையெல்லாம் நினைத்து “அதிசஞ்சலசேஷ்டித” என்கிறாரென்று கருத்து. ப₂லிதார்த்த₂ம் (துருதுருக்கையித்யாதி₃). “இத்யுக்த்வா” என்று நிஜகர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அநுவதி₃க்கையாலே அத்தையுமொருப₃ந்த₄மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி₃). இப்படி

குடும்பிநீ இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்டுவன அநேகமுண்டிறே.

(பெருமாயன்) நிரதிஸயாஸ்சர்யயுக்தன். இத்தால் அவாப்தஸமஸ்த காமனுக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அதுதன்னை கூஷுத்ரரைப்போலே களவாகிற வழியல்லாவழியிலே இழிந்து, ஸர்வஸக்தியான அவன்றான் அது தன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு “பையவேநிலையும்” (திருவாய்.5-10-3) என்று உடம்பு வெளுத்து நின்றநிலையளவும் செல்ல நினைக்கிறார்.

(என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவருக்கு உத்₃தே₃ஸ்யராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில், ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மற வார்த்தை சொன்னராகில் ஆழ்வாரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொண்டாராவிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அத₂வா, “பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்” (ரா.அ.3-29) என்கிறபடியே அவ்வருகே போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே துவக்குண்டு சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

(என்னப்பனில் நண்ணி) ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் நின்றும் ஆழ்வார் பக்கலிலேகிட்டி. ஸப்₃த₃த₃விஷயப்ராவண்யங்களை விட்டு ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தைக் கிட்டுகையிலுண்டான அருமைபோரும், ப்ரத₂மாவதி₄யான ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைவிட்டுப் புருஷார்த்த₂த்தில் சரமாவதி₄யான ததீ₃ய

இவள்சொல்லுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலே தானே கட்டுண்ணப்பண்ணினானென்று கருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலே தானேயிருக்கவொண்ணாதே வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனையித்யாதி₃).

கட்டுண்கை முதலானவை ஆஸ்சர்யங்களானபடியை உபபாதி₃க்கிறார் (இத்தாலித்யாதி₃). “அவரப்பனில்” என்று ஸம்ப₃ந்த₄மறச் சொல்லாதே “என்னப்பனில்” என்னக்கூடுமோவென்கிற ஸங்கையை யநுவதி₃க்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி₃). “ஸம்ப₃ந்த₄மற வார்த்தைசொன்னராகில்” என்று பரிஹார வாக்யத்திலேயிருக்கையாலே இப்படி தாத்தர்யம்கொள்ளவேணும். ஸம்ப₃ந்த₄மறச் சொன்னராகில் ஆழ்வாருக்கு வைமுக₂யம் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ப₄க₃வதி₃த்யாதி₃). “அவரப்பனில்” என்று சொல்லவந்தவரே யாகிலும் அவஸமாகச் சொன்னாரென்று பரிஹாராந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அத₂வேத்யாதி₃).

“என்னப்பனில்-தென்குருகூர்” என்றால் போராதோ? “நண்ணி” என்பானென்னென்ன, அருமைதோன்றச் சொல்லுகிறாரென்று. அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுகே₂ந உபபாதி₃க்கிறார் (ஸப்₃த₃த₃த்யாதி₃). கீழ்ஸப்₃த₃த₃களோடே ஸாம்யம் தோன்ற அருளிச்செய்து, ஆதி₄க்யம் தோன்ற அர்த்த₂ந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸப்₃த₃த₃விஷயங்களித்யாதி₃).

“என்னப்பனில், அமுதூறும்” என்கிறபடியே, “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்மொல்

ஸேஷத்வத்தைக் கிட்டுகை. ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களை விடலாம் அதின் தோஷத்₃ர்ஸநத்தாலே. இங்கு அங்ஙனொரு தோஷங்காண விரகில்லையாகையாலே இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) “நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பி” (திருவாய் 1-10-8) என்று ஆழ்வார் தாம் உத்₃தே₃ர்ஸயமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியளவன்றிறே இவர்பற்றின விஷயத்தின்பூர்த்தி. எங்ஙனெயென்னில்; ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப்பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு க₃ந்தவ்ய பூ₄மியில்லையிறே. “ஆசார்யர்களை நம்பியென்னக் கற்பித்தார் ஸ்ரீமது₄ரகவிகளிறே” என்று ஜீயரருளிச்செய்வார். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு; ஒருக்திமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த ஏற்றமேயன்று; ஸௌலப்₄யத்தாலு மேற்றமுண்டென்கை.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை அநுப₄வித்தால் ஆழ்வாருக்குப் பிறக்குமாநந்த₃மெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருக்தி மாத்ரத்தாலே எனக்கு ஸித்₃தி₄த்தது. (அமுதாறும்) அமுதாற்றுமாருதே நிற்கும். “ந ச புநராவர்த்ததே” (ச₂ந்.1-15-1) என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வாருக்கு தத்₃ப்ரஸாத₃த்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்கு ஆழ்வார்ப்ரஸாத₃த்தாலே நித்யாபூர்வமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன்.

(என்நாவுக்கே) “இதுபின்னை எங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையீ” என்னில், முதலடியான ப₄க₃வத்₃விஷயமுங்கூட ரஸியாதிருக்கிற வுங்களுக்கு அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ? (என்நாவுக்கே) அநாதி₃காலம் விஷயாந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த என்நாவுக்கே இவ்விஷயம் ரஸிக்கிறதென்றுமாம்.

முதற்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று

“குருகூர்நம்பி” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நல்கியித்யாதி₃). (கற்பித்தார்) அப₄யஸித்தார். (ஸௌலப்₄யம்) என்றது—ஏககரணஸாத₄யத்வத்தாலே வந்த ஸௌலப்₄யம் என்றபடி.

“ஊறும்” என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (அமுதாற்றித்யாதி₃). இத்தை ஸஹேதுகமாக உபபாதி₃க்கிறார் (நசேத்யாதி₃).

“என்நா” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்தப்ரயம். ப₄க₃வதநிஷ்ட₂ென்றும், விஷயாந்தரப்ரவணென்றும்; முந்தின வர்த்த₂த்தை ஸங்காபூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (இது பின்னையித்யாதி₃). இரண்டாவது (அநாதி₃காலமித்யாதி₃) விரோதி₄யின் ரஸத்தை அநுப₄விக்கிற என்நாவுக்கு இது ரஸிக்கும்படியென்னென்று வித்₃த₄ராகிறார் என்று கருத்து.

முதற்பாட்டில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு அரும்பத₃ம் முற்றிற்று

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்₂யாநம்

அவ.-முதற்பாட்டு. (கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பித்யாதி₃). “ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் ப₄வதி” (ப்₃ருஹ 6-5-6) என்கிறபடியே தனக்கு அபி₄மதமென்றாய்த்து இவன் ஸர்வத்தையுமாத₃ரிக்கிறது.

அதில் ஸாத்₄யமாய் அபி₄மதமாதல், அதுக்குறுப்பாக ஸாத₄நமாய் அபி₄மதமாதலாய் இரண்டுவகையாயய்த்து அபி₄மதமிருப்பது. அதில் ப₄க₃வத்₃விஷயம் “ரஸோ வை ஸஃ, ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வாநந்தீ₃ ப₄வதி” (தை.ஆந.7) “வீவிலின்பம் மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன் மேவியே” (திருவாய் 4-5-3) என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத₃பி₄மதமாய், தன்னைப் பெறுகிற இவனுக்குப் புறம்பு போக்கடியில்லாமையினாலே தானே ஸாத₄நமாயிருக்கும். இப்படி ஸரஸவஸ்துவாகையாலே ஸ்மரித்தல், ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுதல் செய்யுமவர்களுக்கு “வைகுண்ட₂சரணம்பே₄ஜஸ்மரணம்ருதஸேவிநஃ” (?) என்றும், “பாதே₂யம் புண்ட₃ரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்” (க₃ாருடபுராணம் 220-16) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரஸிக்கக்கடவதாயிருக்கும்.

அப்படியே ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்₃யதையை இப்பாட்டாலே வெளியிடுகிறார்; ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களினுடைய பே₄ாக்₃யதையும் ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்₃யதையும் பார்த்தவாறே விஸத்₃ருஸமாயிருந்தது; இனி ப₄க₃வத்₃பே₄ாக்₃யதையிறே கூட்டுதல் கழித்தல் செய்யலாவது, அந்த ப₄க₃வத்₃பே₄ாக்₃யதையிலும் விஞ்சியிருந்தது ஆழ்வாருடையபே₄ாக்₃யதை. அதுக்குத்தானுமுட்பட, “உருவமுமாருயிருமுடனேயுண்டான்” (திருவாய் 9-6-5) என்னும்படி பே₄ாக்₃யபூ₄தரானவரினே இவர்.

இனி அந்தப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு, “வாஸுதே₃வவோஸி பூர்ணஃ” (?) என்கிறபடியே ஷாட்கு₃ண்யபூர்ணையாயிருப்பதொரு பராவஸ்தை₂ யுண்டு;

அரு.- முதற்பாட்டு. (கண்ணியித்யாதி₃) (காமாய) அபி₄மதத்தின் பொருட்டு.

(வைகுண்ட₂சரணம்பே₄ஜ) என்றது ஸ்மரணத்துக்கு ப்ரமாணம். (பாதே₂யம்) என்றது ஸங்கீர்த்தநத்துக்கு ப்ரமாணம்.

ஸப்₃த₃ாதி₃பே₄ாக்₃யதையைப்பற்ற ஆழ்வார்பே₄ாக்₃யதை விஞ்சியிருக்கு மென்று சொல்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயங் களினுடைய வென்றுதொடங்கி) ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்₃யதை ஈஸ்வரனுடைய பே₄ாக்₃யதையைப்பற்ற விஞ்சியிருக்கும்போது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வெண்ணெய் திருடிக் கட்டுண்டிருந்த அபத₃ாந்ததால் வந்த பே₄ாக்₃யதையிலும் விஞ்சியிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (இனி அந்த ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு வாஸுதே₃வவோஸி பூர்ணஃ) என்று தொடங்கி.

அப்படி அத்யந்தபே₄ாக்₃யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷிர்₄வாசக:) என்று தொடங்கி. (தோன்றல்) ஸ்வாமி; நவநீதசௌர்யமென்கிற கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (உறிகளில் வெண்ணெயென்று தொடங்கி).

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

திவ்யக்ரந்தங்களைக் காத்திட, திருமாலடியார்களை அழைக்கிறோம் !!!

பேராளன் பேரோதும் பெரியீர் !

திருமகன்கேள்வனது இயல்வான கருணையினாலும், அவனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் வாயிலாக அவதரித்த அருளிச் செயல்களாலும், அவர்களது திருவடிகளில் ஆராதகாதல் கொண்ட நமது ஆசார்யர்களது அருமையான விளக்கவுரைகளாலும் ஒப்புயர்வற்ற நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தின் வாழ்வியல் நன்னெறிகள் வாழையடி வாழையாக இன்றுவரை நமக்கு வழிகாட்டி வந்துள்ளன.

நமக்கு இப்பெறும்பேற்றை நல்கிய எம்பெருமானுக்கும் அவனது இன்னருளை நமக்கு வெளியிட்டருளிய ஆழ்வார்களுக்கும் அவர்களது அருளிச்செயலை நாம் உணர்ந்து இனிதே அநுபவிப்பதற்குக் காரணமான ஆசார்யர்களுக்கும் நாம் காட்டவேண்டிய நன்றிக் கடன் ஒன்று உண்டு! நமக்குக் கிடைத்த இப்பெரும் பேறு நமது வருங்கால தலைமுறைகளுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டியதே அது!

ஆம்! நமது முன்னோர்கள் நமக்குத் தந்தருளிய விலைமதிக்கவியலாத ஞானச்செல்வத்தைப் பின்புள்ளாரும் பெற்று உய்வதற்கு இன்றுள்ள வழிமுறைகள் சிலவற்றில், அவற்றைத் தரம்மிக்க நூல்களாக அச்சிட்டு வெளியிடுதல் மிக அவசியமானதொன்று.

சீர்மைமிக்க இப்பெரும்பணியினை இடையூறின்றி இடைவிடாது நிறைவேற்றுவதற்காக 'க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்' என்ற அறக்கட்டளை ஒன்றினை நிறுவி, அதன் வாயிலாக 'ஸ்ரீஸைலேஸ்தயாபாத்ரம்' என்ற மாத இதழ் ஸர்வதாரி னு சித்திரை (ஏப்ரல் 2008) முதல் வெளியிடப்படுகிறது.

இதுவரை பதிப்பிக்கப்படாத ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தங்களைப் பதிப்பித்து, அவற்றை எளிய தமிழுரையுடன் வெளியிடுதல், மேலும் இவற்றை ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் என்றும் எந்நேரத்திலும் கிடைக்கும்படி இணையதளத்தில் கொண்டுவருதல், ஆகியவை இப்பத்திரிகையின் குறிக்கோள்கள்.

ஊர்கூடித்தேர் இழுப்பதுபோல் இம்மாபெரும் பகவத்பாகவதஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் அனைவரும் கலந்து கொண்டு தங்களால் இயன்ற நிதியுதவியளித்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து உதவ ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இப்பத்திரிகைக்குத் தாங்கள் ஆதரவுக்கரம் தரும் வகையில் ரூ.2000/ ஆயுள்சந்தா(12 வருடச்சந்தா)வாகக் கொடுத்தும், மேலும் தங்களது மனமுவந்த நன்கொடைகளை அளித்தும் பகவத்பாகவதஆசார்ய க்ருபைக்குப் பாத்திரர்களாக வேணுமாய் வேண்டிக்கொள்கிறோம். (நன்கொடைகளுக்கு வருமானவரிச் சட்டம் 80-ஜியின் கீழ் வரிவிலக்குப் பெறவும் ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது).

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி

தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம்வாழி

ஏழ்பாருமுய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம்வாழி

செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து

திருக்கோவலூர் எம்பெருமானார்ஜீயர்ஸ்வாமிகள்
வரவரமுநிஸுசரிதசஷகம் புத்தகத்தை வெளியிடுதல்

செய்திகள்

1. திருவயிந்திரபுரம் மணவாளமாமுனிகள் கோவிலில் புதிய ராஜகோபுரம் கட்டப்பட்டு மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம் 14-7-08 திங்கட்கிழமையன்று சிறப்பாக நடைபெற்றது. மூன்றுநாட்கள் முன்னதாகவே தொடங்கி உபயவேதக்ரந்தபாராயணங்களுடன் யாகாசாலகார்யக்ரமங்கள் நடைபெற்றன. 13-7-08 அன்று நடைபெற்ற வித்வத்ஸதஸ்ஸில் ஸ்ரீபெரும்புதூர் எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி தலைமையுரையாற்றினார். அதன்பிறகு 'ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்' பத்திரிகையாசிரியர் பதிப்பித்த திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமியின் வரவரமுநிஸுசரிதசஷகம் (பழநடை விளக்கத்திலுள்ள மாமுனிகள்வைபவம், வரவரமுந்யஷ்டோத்தரஸதநாம ஸ்தோத்ரம் இவைகளுடன் கூடியது) என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது. முதல் ப்ரதியினை திருக்கோவலூர்எம்பெருமானார்ஜீயர்ஸ்வாமி வெளியிட, எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி பெற்றுக்கொண்டார். ஓலைச்சுவடியிலிருந்து முதல்முதலில் அச்சுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்நூலைப்பற்றி ஆசிரியர் ரகுராமன் உரையாற்றினார். தொடர்ந்து உபயவேதாந்தாசார்யர்களான வித்வான்கள் பலர், மாமுனிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களின் சிறப்பை எடுத்துரைத்தனர்.

2. புதுச்சேரி ஸ்ரீவைணவமாநாட்டில் 27-7-08 அன்று கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸம்பக்குமாராசார்யஸ்வாமி 'காசம்பொன்னும்மணியும்' என்ற தலைப்பிலும், திருவெள்ளறை அம்மாள் விஷ்ணுசித்தன்ஸ்வாமி ராமகுணநுபவம் என்ற தலைப்பிலும் உபந்யஸித்தனர்.